MARILYN JORDAN

Străinul din trecut

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era într-o seară de mai. Cerul purpuriu străjuia deasupra munților Los Padres din California, aproape de coasta oceanului Pacific; stelele străluceau pe boltă ca niște diamante, iar luminile lor se reflectau în valurile care loveau nisipurile aurii și cele mai spectaculoase stânci din lume.

În aula unei universități de stat, ridicată pe un teren de cinci mii de acri din campusul aflat la periferia unui oraș renumit prin faima unei misiuni spaniole, o orchestră își ținea ultimul concert înainte de închiderea stagiunii. Aflată în rândul al treilea, Sara Cranston, care venise din Anglia pentru a-și vizita o verișoară, pe Cecilia Merton, se alătură celor care aplaudau la sfârșitul unei piese.

Dar aplauzele încetară imediat ce dirijorul părăsi scena, urmat de câțiva membri ai orchestrei; nu era nevoie de ei pentru piesa următoare. După ce se asigură că Cecilia și violoncelul ei se mai aflau pe scenă, Sara se întoarse către bărbatul din stânga ei. Era Glenn Bixman, cumnatul Myrnei Bixman. Myrna era președinta comitetului simfonic al anului și soțul ei, Charles Bixman, aflat la dreapta ei, era unul dintre cei care susțineau această orchestră. Era președintele unei companii locale de conserve ale cărei etichete se întâlneau pe majoritatea rafturilor de bucătărie din emisfera vestică.

– Ce urmează? îl întrebă Sara pe Glenn.

– Nu ai programul? zise bărbatul acela cu bărbia dur cioplită și chipul puternic bronzat de soarele Californiei, oarecum iritat că fusese deranjat cu o astfel de întrebare. Uite, ia-l pe al meu, zise el și-i întinse un program tipărit cu cerneală albastră.

– Pari foarte plictisit, remarcă Sara. În ultimele două săptămâni ea ajunsese să-l cunoască foarte bine pe Glenn, întrucât acesta o însoțise cu diferite ocazii, în diverse locuri. Nu-ți place muzica clasică?

– Nu prea. Bărbatul încercă să-i zâmbească, moment în care privirea i se mai îmblânzi. Trebuie să

recunosc că mă aflu aici în seara asta numai datorită ție. Vreau să-ți ofer tot ce-ți face plăcere în aceste câteva zile de vacanță. Mi-aș dori să nu te mai întorci în Anglia. Cum te-aș putea determina să mai rămâi?

– Nu știu, nici nu m-am gândit la asta, replică ea evaziv, deschizând programul pentru a găsi pagina pe care o căuta. Citi ce se afla scris pe prima parte a programului: Brahms, Concertul pentru vioară, Opus 77. Numele solistului urma să fie anunțat în seara concertului, pe o foaie separată care urma să fie inclusă în program.

Sara trecu la pagina următoare. O foaie de hârtie căzu pe podea. Ea se aplecă, o luă și o întoarse. Fotografia solistului ocupa jumătate din ea. Îl privi fără a-i veni să creadă. Deodată i se păru că aude un zgomot ciudat și capul începu să-i vuiască. Se întoarse brusc, simțind că va leșina. Luminile scenei clipeau în fața ei și timp de câteva secunde muzicienii și instrumentele lor părură suspendați în aer, mișcându-se de o parte și de alta a scenei ca niște păpuși mânuite cu multă dexteritate. Trăgând aer în piept Sara se luptă să-și păstreze controlul.

Nu putea fi adevărat! Janos era solistul acestui concert!

Dacă ar fi fost așa, Cecilia ar fi anunțat-o.

Iar el n-ar fi venit să cânte cu o orchestră atât de mică, a unei organizații non profit formată și sprijinită de câțiva potentați locali pentru a promova muzica de cameră. Aceștia nu-și puteau permite să invite o celebritate ca el.

Se mai uită o dată la fotografie. Era un profil care lăsa să se vadă o frunte înaltă, sub o coamă de păr rebel, curba unui nas acvilin și o bărbie de om încăpățânat. Nu zâmbea. Arăta așa cum îl văzuse ea adesea, melancolic, de parcă tot timpul ar fi meditat la evenimentele tragice din viața lui, de parcă ar fi regretat pierderea cuiva drag. Cămașa albă descheiată la piept îi accentua romantismul figurii.

Aplauzele izbucniră din nou și Sara își ridică privirea. Se întorcea dirijorul. Era urmat de un bărbat, chiar cel din fotografie: Janos Vaszary. Acesta era îmbrăcat cu frac, iar părul lung îi era lăsat pe spate. Cu vioara sub brațul drept, arcușul în mâna stângă el, se îndreptă spre scenă, ocupând locul indicat de dirijor care îl și prezentă auditoriului. Aplauzele se întețiră și el se înclină în fața publicului. Când se îndreptă, păru că scrutează sala în căutarea unui chip cunoscut. Apoi, se dădu un pas înapoi, își puse vioara sub bărbie, și se asigură că instrumentul era corect acordat.

După ce făcu toate astea se uită la dirijorul aflat pe podium și înclină din cap. Acesta ridică mâinile. Atât în rândurile orchestrei cât și ale publicului se făcu liniște deplină. Mâna dreaptă a dirijorului se lăsă în jos. Cea stângă se îndreptă în direcția violoncelului. Se auziră primele acorduri triste ale concertului.

Dar imediat se făcu auzit oboiul care se alătură violoncelului. Viorile începură și ele și sunetul lor umplu sala. Sara asculta tensionată, incapabilă să-și ia ochii de la solist care aștepta să ia conducerea aranjamentului muzical.

Oare ar mai fi venit dacă ar fi știut că Janos era solistul concertului? Se uită mai întâi la Glenn apoi la Myrna Bixman. Și ei îl priveau uluiți pe Janos. Oare știau că ea era soția lui Janos? Le spusese Cecilia? Probabil că aceștia nu făceau nici o legătură între ea și Janos pentru că, de când se despărțise de el, ea nu mai folosise numele de Vaszary.

El începu să cânte cu acea siguranță și claritate pe care i le dădeau multele ore de repetiții. Asaltată de pasiunea cu care cânta Janos, Sara închise ochii și se lăsă purtată de torentul de amintiri pe care i le evoca muzica, amintiri pe care încercase atâta timp să le dea uitării în ultimii doi ani.

Acea melodie dulce pe care o interpreta el acum, care exprima sentimente romantice dar și profund masculine, era prima pe care o auzise interpretată de el, iar tot acest moment plin de pasiune și vitalitate părea că exprimă drama primei lor întâlniri și a relației ce a urmat, cu note discordante întrețesute cu sunetele dulci ale viorii.

Trei ani trecuseră de la acea prima întâlnire, dar totul era foarte viu în memoria ei de parcă ar fi fost ieri.

*

* *

Stătea întinsă în pat, în apartamentul din Manchester și vorbea la telefon cu mătușa ei despre apropiata căsătorie a Ceciliei, de la sfârșitul săptămânii. Își amintea chiar și ce-i spunea mătușii și sunetul soneriei. Își amintea și rochia pe care o purta și soneria insistentă...

– Stai o clipă, mătușă, spusese ea. Sună cineva. Probabil Brenda Marshall vine să-mi ceară ceva împrumut, ca de obicei.

– Nu, o să închid, draga mea, ne vedem mâine seară. Pe la cinci?

– Sper că da. Se pare că vor fi câțiva fulgi care ar putea să mă mai întârzie. Soneria se auzi din nou. Trebuie să răspund, mătușă, la revedere!

– Condu cu grijă, îi mai spuse aceasta.

Sara se grăbi prin camera de zi a apartamentului ei de două camere. Se aștepta s-o vadă pe Brenda, o profesoară care locuia pe același palier cu ea și de aceea deschise ușa larg, cu un zâmbet. Când îl văzu pe bărbatul nebărbierit, îmbrăcat sărăcăcios, zâmbetul îi pieri imediat și închise ușa repede, lăsând doar o mică deschizătură.

– Ce dorești? îl întrebă ea. Era destul de târziu și auzise recent de la unii vecini că fuseseră deranjați de tot felul de indivizi ciudați.

– Am venit la Cecilia, spuse omul din fața ei și ea sesiză după accent că nu era vorbitor de limba engleză. Este acasă?

– Nu, nu e. Sara îl văzu cum se încruntă și presupuse că bărbatul nu înțelesese vorbele ei. Nu este aici, repetă ea, rar și cu voce tare, privind undeva peste capul lui.

Bărbatul era îmbrăcat într-un costum bleumarin deasupra căruia purta un trenci uzat, croit de o mână nepricepută. Nu avea cravată, iar cămașa, cândva albă,

era descheiată la gât. La picioarele lui se afla un geamantan uzat din piele, iar pantofii... pantofii lui erau cea mai urâtă încălțăminte purtată vreodată de vreun bărbat. Sara împinse ușa, dar bărbatul, mai iute decât ea, apucase să introducă piciorul între ușă și tocul acesteia.

– Ea mi-a dat adresa asta, argumentă el, cu o disperare în glas care o făcu să ezite. Este apartamentul patru, numărul doisprezece, pe strada Goodman, orașul Manchester?

– Da, totul este corect, dar Cecilia nu mai locuiește aici. S-a mutat, spuse Sara cu fermitate. Eu sunt verișoara ei, Sara Cranston. Tu cine ești?

– Janos, răspunse el repede, privind-o cu niște ochi inteligenți, de sub sprâncene negre stufoase. Nu ți-a vorbit Cecilia despre mine?

– Nu, sau nu-mi amintesc eu, poate. Unde ai cunoscut-o?

– În Austria, la Salzburg, la festivalul Mozart, vara trecută. Mi-a spus că dacă ajung vreodată în această țară să... făcu o pauză, se încruntă, apoi continuă: să vin s-o văd. Omul schiță un zâmbet, cam forțat ce-i drept, dar care îi mai îndulci trăsăturile pentru o clipă. Așa că am

venit, adăugă el desfăcându-și mâinile, într-un gest care trăda neputință dar și oarecare disperare.

– Îmi pare rău că nu este aici, zise Sara, încă suspicioasă. Cu hainele lui ponosite și murdare, nebărbierit, el nu părea genul de persoană pe care verișoara ei, Cecilia, o fată foarte gomoasă s-o cultive. A plecat acasă.

– Acasă? repetă el, ducându-și mâna cu degete foarte lungi la frunte. Nu aici locuiește?

– S-a dus acasă, la părinți. Locuiesc la Stonethwaite. Care este problema? Bărbatul pălise și se clătina pe picioare. Te rog, domnule, nu leșina! șopti ea disperată și încercă să-l susțină ca să nu cadă. Ar fi mai bine să intri și să te odihnești o clipă.

Sara reuși să-l tragă în casă, întrebându-se dacă nu cumva el se folosea de un șiretlic pentru a pătrunde în interior. Bărbatul se așeză și-și sprijini capul pe genunchi, iar ea răsuflă ușurată; el chiar se simțea rău. Sara se duse din nou la ușă, de data asta pentru a aduce în casă bagajul bărbatului. Încuie ușa și se așeză alături de el. Îl atinse ușor pe umăr, temându-se ca acesta să nu ridice capul și s-o lovească. Dar el nu făcu nici o mișcare. Cu capul prins între palme, rămase așa de parcă nu avea putere să facă vreun gest.

– Pot să te servesc cu ceva?

– Da, ceva de mâncare, șopti el continuând să țină capul în jos. N-am mâncat nimic astăzi. Și un pahar cu apă, te rog.

– Imediat, zise Sara și porni către bucătărie.

Ce fel de hrană să ofere ea cuiva care nu mâncase de mai multe ore? Ceva mai ușor. Își aminti că mătușa Hilda le dădea ei și Ceciliei ouă fierte cu pâine prăjită, după ce aveau probleme cu stomacul, așa că puse două ouă la fiert și tăie pâinea pentru a o pune la prăjit.

Când se întoarse în încăpere, bărbatul numit Janos stătea cu capul rezemat de spatele sofalei, cu ochii închiși. Nu se dezbrăcase de trenci. Sara puse pe măsuță tava cu mâncare și în momentul acela el deschise ochii.

– Te rog să mă ierți, zise el, nu mi s-a mai întâmplat asta. Bărbatul se ridică în picioare, cu ochii la tava cu mâncare.

– Te rog să mănânci, îl invită ea. Dar nu te grăbi.

Ea luă una dintre pernele mari de pe sofa, pe care le făcuse împreună cu Cecilia, și o puse direct pe podea, în loc de scaun. Se așeză pe una dintre aceste perne, cu picioarele strânse sub ea.

– De ce n-ai mâncat nimic astăzi? îl întrebă ea privindu-i mâinile care se deosebeau de restul corpului; erau foarte curate și îngrijite.

Bărbatul îi aruncă o privire grăbită și înghiți mâncarea din gură înainte de a-i răspunde.

– N-am avut timp să mă opresc undeva să mănânc, răspunse el. Mă grăbeam s-o întâlnesc pe Cecilia. Înțeleg că-ți este rudă, bănuiesc că ești vara ei mai mare, nu?

– Da, sunt mai mare cu trei ani. Mama mea și a Ceciliei sunt surori. Aveam doi ani când mama a murit într-un accident la fabrica de biscuiți unde lucra, iar mătușa Hilda și unchiul, care sunt fermieri, m-au adoptat.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Nu știu, a părăsit-o pe mama înainte de a mă fi născut. Cred c-a fost marinar.

Bărbatul nu făcu nici un comentariu ci continuă să mestece tacticos mâncarea. Bău și din laptele pe care i-l adusese Sara, privind-o tot timpul cu curiozitate.

– Ai părul mai închis la culoare decât al Ceciliei, remarcă el așezând cana de lapte pe masă.

– Mai precis, al meu e un castaniu obișnuit, iar al ei este un blond superb, replică Sara.

– Nu este chiar așa, nu mi se pare un castaniu obișnuit, are culoarea frunzelor la sfârșitul toamnei.

– Vorbești foarte bine engleza, remarcă ea repede pentru a nu lăsa să se vadă că fusese uimită de remarca lui. Nici un bărbat nu-i mai făcuse un astfel de compliment până atunci.

– Am avut un profesor bun; pe bunica. Era englezoaică, muziciană. L-a cunoscut pe bunicul la Viena, când studia acolo. Era violonist. Am locuit cu ei când eram copil și de la ea am învățat limba. Spunea că-mi va folosi într-o bună zi.

– Ești austriac? îl întrebă ea.

– Ungur, îi răspunse el scurt.

– O! Dar am crezut că... Sara se întrerupse încruntându-se. Ungaria este dincolo de Cortina de fier, nu? Sara avea vagi amintiri despre istoria acestei țări; povestiri despre un popor numit maghiar care compunea muzică, lupta pentru libertate împotriva diferiților invadatori, apoi își aminti deodată de unde știa numele de Janos: Hary Janos! exclamă ea. Era un erou al ungurilor, iar Kodaly a scris o piesă muzicală despre el. Am auzit-o la un concert la care am fost cu Cecilia. Deci Janos este numele de familie?

– Nu, prenumele. În engleză se traduce prin John, îi spuse el, în felul acela concis în care-i transmitea toate informațiile despre persoana lui. Mâncarea a fost foarte bună, îți mulțumesc, adăugă el.

– Pot să-ți mai dau ceva? Niște lapte? Am și niște prăjituri, care sunt destul de sățioase.

– Da, dacă nu te deranjează, zise bărbatul încercând să-și înăbușe un căscat.

Nu-i luă prea mult Sarei să taie un chec și să mai toarne niște lapte, dar când reveni în camera de zi, spre uimirea ei constată că bărbatul își scosese trenciul și se întinsese pe sofa. Părea adormit.

Sara puse prăjitura și laptele pe masă. Apoi, vădit intrigată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, se duse la el și-l scutură zdravăn.

– Janos, trezește-te! Nu poți dormi aici! Trebuie să-ți cauți un loc!

Omul nici nu se mișcă iar genele lui nici măcar nu tremurară. Sara se aplecă asupra lui studiindu-l. Barba crescută care-i dădea aerul acela neîngrijit atrăgea atenția asupra pomeților înalți. Se vedea că este epuizat și dormea atât de profund încât părea că nu mai respiră. Sara simți cum i se strânge inima și acest

sentiment îl depăși pe cel de suspiciune. Nu putea să-l trezească și să-l dea afară. De fapt, ce rău putea să-i facă el dacă-l lăsa să doarmă aici?

Se duse în dormitorul care fusese al Ceciliei până în urmă cu câteva zile și aduse de acolo o pătură pe care o puse peste cel adormit. Luă tava cu mâncare, stinse lumina și se îndreptă spre bucătărie.

De ce oare Cecilia nu-i vorbise despre acest Janos? Pe când spăla cele câteva farfurii murdare, Sara se duse cu gândul la sfârșitul verii trecute, la întoarcerea Ceciliei din turul Europei făcut cu o orchestră studențească, în care ea cântase la flaut. Cecilia îi vorbise atunci de multe locuri și oameni. Oare îi vorbise pe larg despre Salzburg? Nu, parcă îi spusese doar că fusese o experiență minunată, că nu va uita niciodată fortăreața, aflată pe un deal, și mănăstirea pe celălalt, străzile cu aspect medieval pe care se plimbase. Niciodată nu pomenise de Janos. Din contră, chiar îi vorbise foarte încântată de un bărbat pe care-l cunoscuse la Paris, Philip Merton, un american foarte sofisticat din California, care venise după ea la Manchester și o ceruse în căsătorie.

Sara se duse în dormitor și închise ușa. Pe moment ezită uitându-se la telefon. Era mai bine să verifice ce era cu acest Janos. Ridică receptorul și vorbi din nou cu mătușa ei.

– Îmi cer scuze că te sun atât de târziu, mătușă, s-a întors Cecilia?

– Da, tocmai a venit.

– Aș vrea să vorbesc cu ea, dacă nu te deranjează.

– O secundă, Sara.

– Bună, Sara, ce s-a întâmplat?

– Un tip care se numește Janos este aici, a venit după tine.

– Janos? repetă Cecilia un pic surprinsă. Janos și mai cum?

– Nu-i știu numele de familie. Spunea că v-ați cunoscut astă-vară la Salzburg.

– O, acel Janos! Dumnezeule, n-am crezut c-o să se țină de cuvânt!

– Uite c-a făcut-o iar acum doarme pe sofaua din sufragerie și nu-l mai pot trezi, îi spuse Sara cu reproș. Cecilia, cine este individul ăsta?

– Un violonist. A cântat în ansamblul ungar la festival. Este un muzician excepțional, am ieșit cu el de câteva ori. Cecilia făcu o pauză, iar Sara îi auzi respi-

ra ția agitată. Când a trebuit să se întoarcă în Ungaria i-am spus că dacă ajunge vreodată în Anglia... dar nu mi-am închipuit c-o va face. Mi s-a spus că a avut probleme cu autoritățile ungare pentru că a încercat să fugă din țară și că ar fi fost închis. Sara, nu i-ai spus unde sunt, nu?

– Ba da, dar nu are habar unde se află Stonethwaite.

– I-ai spus pentru ce sunt aici? I-ai spus că mă mărit mâine?

– Nu, nu încă. S-o fac?

– O, nu știu. Poate ar fi mai bine să n-o faci. Nu vreau să mă trezesc cu el aici. Cecilia părea chiar îngrijorată. Nu trebuie să apară, cel puțin până apuc eu să plec cu Philip.

– Dar cum să-l opresc? Și de ce s-o fac? De ce nu-l lași să vină să te vadă? Ce-a fost între voi, Cecilia? Ați fost amanți? De asta nu vrei să apară acolo?

– Nu, n-a fost nimic de genul acesta. Te rog nu-mi pune alte întrebări. Nu-ți pot răspunde acum, când toată lumea ascultă ce vorbim. Te rog, fă ce ți-am cerut, Sara. Nu-i da nici un indiciu ca să nu mă trezesc cu el aici.

– Bine, o să văd ce pot face.

– Îți mulțumesc, am știut că mă pot baza pe tine.

Cu un oftat, Sara puse receptorul în furcă.

Nu era prima oară când Cecilia îi pasa problemele ei, spre rezolvare. Oricum, nu putea face nimic în seara asta, se gândi ea și începu să se dezbrace. Poate ziua următoare va aduce o soluție acestei probleme. Sau poate Janos va pleca înainte ca ea să se trezească.

Dar a doua zi dimineața își găsi musafirul încă dormind pe sofa. Se aplecă și-l privi de aproape.

– Janos, trezește-te!

El nu făcu nici o mișcare, așa că Sara îi puse o mână pe umăr și-l zgâlțâi bine.

– Janos, trezește-te! repetă ea.

Genele lui dese se desfăcură ca un evantai asupra obrajilor, dându-i un aspect foarte vulnerabil. Tremurară o clipă, pleoapele i se ridicară și o privi cu ochii lui de culoarea alunei, grei de somn.

– Haide, scoală-te. Trebuie să plec la lucru într-o oră. Aș vrea să pleci o dată cu mine. Poți face duș dacă vrei, s-ar părea că ai nevoie.

El se ridică sprijinindu-se într-un cot, apoi cealaltă mână și-o trecu prin părul răvășit din cauza somnului. Cămașa îi era descheiată. El se uită împrejur, apoi o privi din nou.

– Am dormit aici?

– Da. N-am mai putut să te trezesc seara trecută.

– Îmi cer scuze. Am vrut doar să dorm câteva clipe. Felul politicos în care încerca el să se scuze, zâmbetul care-i lumină fața o făcură pe Sara să-și schimbe atitudinea.

– Ai dormit tun timp de opt ore, zise ea. Acum mă duc să pregătesc micul dejun.Voi fi gata până faci duș. Baia este aici, o să găsești prosoape curate în dulap.

– Îți mulțumesc.

Sara așeză masa și puse șuncă în tigaie, întrebându-se ce-i va spune lui Janos când va întreba din nou de Cecilia. Ar putea să-i spună că n-o poate vedea pentru că s-a căsătorit. Nu, nu era bine așa. Era mai bine să-i spună că Cecilia părăsise țara. Dar nu-i putea spune nici asta, pentru că îl informase deja asupra localității unde se afla Cecilia.

Într-un fel, Sara înțelegea de ce nu voia Cecilia să-l vadă apărând la Stonethwaite. Prost îmbrăcat, murdar, pe jumătate înfometat, nu s-ar fi potrivit cu restul invitaților. Sara pufni în râs imaginându-și figurile bogaților invitați ai lui Philip Merton, când ar vedea pantofii cei jerpeliți ai lui Janos, pe care nici cel mai bun cizmar nu i-ar mai fi putut repara.

Dar când intră în bucătărie Janos nu mai părea murdar și jigărit deși purta aceeași cămașă care fusese cândva albă, și aceiași pantaloni prost croiți. Cu umerii lați și șoldurile înguste, el își purta hainele ponosite cu o oarecare eleganță și deși era foarte palid, fără barbă figura lui era ascuțită, obrajii supți, dar nasul îi era fin modelat, iar gura avea buze senzuale. Era figura unui om inteligent, cu oarecare duritate, de parcă trăsăturile lui fuseseră sculptate în piatră. Părul, curat acum, strălucea de la picăturile de apă, avea luciri albastre, iar o șuviță îi căzuse pe frunte.

– Te rog, ia loc, îl invită Sara. Te servesc din nou cu ouă, de data asta și cu șuncă. Este un mic dejun englezesc tipic. Ai și ceai cu marmeladă și pâine prăjită. Sara se așeză în fața lui.

– Ai fost foarte bună că m-ai lăsat să dorm aici, zise el.

– N-am avut ce face, spuse ea. Ai adormit în timp ce eu îți aduceam mâncarea. Cred că erai epuizat. Ai venit direct din Ungaria?

– Nu. Bărbatul n-o privi.

– Ai venit cu afaceri? insistă Sara.

– Am venit s-o văd pe Cecilia, răspunse el cu jumătate de gură.

– Nu cred că ai venit în această țară doar ca să vezi o femeie.

– A fost motivul pe care l-am spus organizației pentru refugiați de la Viena când am cerut permisiunea să intru în țara asta. A fost acceptat, zise el. Unde este acest Stonethwaite unde se află Cecilia?

– În zona lacurilor. Dacă el nu voia să-i spună mai multe, nici ea nu era dispusă s-o facă.

– Cum ajung la Stonethwaite? o întrebă el și ei i se păru că sesizează aceeași încăpățânare.

– Nu este un drum prea ușor, spuse ea, fără să-și dea seama de ce n-ar fi vrut să-l lase să plece.

– Nu cred că e mai greu decât drumul de la Budapesta la Viena, pe care l-am făcut anul trecut, zise el sec. A trebuit să traversez înot un râu pe timp de noapte, apoi să merg zeci de kilometri pe jos.

– Deci ai fugit din țara ta? îl întrebă Sara, cu ochii măriți.

– Da, sunt refugiat.

– Pe motive politice?

– Am plecat pentru că nu aveam nici un motiv să rămân, îi răspunse el evaziv. Pot ajunge la Stonethwaite direct de aici? Cu trenul sau autobuzul? Nu prea am bani englezești.

– Va trebui să iei trenul, îi răspunse ea.

– Merge direct la Stonethwaite? insistă el.

– Nu, Stonethwaite este un sătuc. Va trebui să iei trenul sau un autobuz de cursă, distanță care este mai ieftin, până în primul oraș.

– Care este acesta?

Sara îi întâlni privirea. Ochii lui păreau foarte reci, ca ai unui uliu, iar ea simți că fiorii care o cuprinseseră nu vor trece așa de ușor. Pe figura lui se citea hotărârea de a depăși orice obstacol.

– Carlisle, spuse ea. De acolo va trebui să mai iei un autobuz.

– De obicei la ce oră poți prinde un astfel de autobuz?

– Eu?

– Da, tu. Când m-ai trezit ai spus că te duci astăzi la Stonethwaite, direct de la serviciu.

– Am spus eu asta? Dar eu nu merg nici cu autobuzul, nici cu trenul, ci cu mașina.

Lui Janos îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă ce spusese ea.

– Ce mașină? o întrebă el.

– Mașina mea.

– Ai mașină? Asta înseamnă că ai o slujbă bună și câștigi bine.

– Nu este o slujbă prea rea, dar te rog să nu-ți faci o idee greșită despre banii pe care-i câștig. Pot duce o existență confortabilă, dar fără extravaganțe. Cât despre mașină, începu ea să râdă, nu este limuzină ci una cumpărată la mâna a doua.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt designer la o fabrică de textile.

Sara observă că el părea foarte nedumerit și încercă să-i explice. Am studiat grafica la colegiul politehnic și mă ocup de design și materiale pentru finisaje. Folosim un ecran de mătase cu ajutorul căruia imprimăm pe materiale. Este un procedeu destul de nou și de costisitor. Sara se uită la ceas. Am întârziat deja! Este nouă fără douăzeci. Mai vrei ceva de mâncare?

Janos împinse scaunul și se ridică.

– Nu, mulțumesc, mi-a fost de ajuns. Sunt gata de plecare.

El se duse în camera de zi.

Sara adună farfuriile murdare, le puse în chiuvetă și lăsă apa să curgă peste ele. Apoi se grăbi spre dormitor, luă jacheta de la costumul de tweed și sacoșa pe care și-o pregătise de cu seară și se întoarse în camera de zi adusă de sunetele unei viori.

Janos se afla în mijlocul încăperii, cu vioara sub bărbie și cânta. Uimită de calitatea interpretării, Sara nu putu face altceva decât să-l privească, vrăjită de acordurile viorii lui. Lăsă jos jacheta și sacoșa și începu să aplaude, entuziasmată de această manifestare spontană.

– A fost minunat! exclamă ea, surprinsă de propria ei reacție. În mod normal ea era foarte rezervată și nu lăsa să-i transpară astfel sentimentele.

– A fost sfârșitul Concertului pentru vioară al lui Brahms. Ți-a plăcut, nu? Este preferatul meu. E foarte romantic.

Ridicând arcușul, el începu o altă melodie, apropiindu-se de ea, privind-o fix cu ochii lui pătrunzători, iar ea rămase transfigurată, prizonieră în spațiu și timp a acelor sunete pe care bărbatul le producea prin cele patru corzi și acea cutie elegantă de lemn. Sara avea sentimentul că i se face o serenadă de către un iubit care încerca s-o supună, apoi s-o facă să ajungă cu el pe culmile bucuriei și ale pasiunii.

– Nu, Janos, te rog, nu, zise ea, întârzii la lucru!

El se opri, iar arcușul lui tras peste strune scoase un sunet destul de urât, ca un hârșâit.

– Nu ți-a plăcut muzica mea? o întrebă el.

– Mi-a plăcut foarte mult, dar nu mai pot sta să te ascult. Trebuie să plec la lucru, iar tu să pleci o dată cu mine. Unde te vei duce?

– La gară, să văd dacă există vreun tren sau autobuz spre Carlisle, spuse el introducând vioara în cutia capitonată. Crezi că voi ajunge astăzi la Stonethwaite? o întrebă el în timp ce închidea cutia.

– Cum ai trecut râul înot cu vioara asta? îl întrebă ea curioasă, nevrând să răspundă întrebării lui, știind prea bine că dacă pleca dimineața el putea ajunge în aceeași zi la Stonethwaite.

– N-am traversat cu vioara, zise el îmbrăcându-și jacheta. Când m-am întors astă-vară din Austria am lăsat-o la un prieten și m-am dus s-o iau când am ajuns acolo de Crăciun. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el. Pot ajunge astăzi la Stonethwaite s-o văd pe Cecilia?

– Este foarte important pentru tine s-o revezi?

– Nu știu de ce, dar am sentimentul că tu nu vrei s-o văd, zise el străfulgerând-o din priviri. Bărbatul își luă valiza și se îndreptă spre ușă. Îți mulțumesc din suflet că m-ai lăsat să stau aici și m-ai hrănit, zise el

înclinându-se în fața ei. Nu voi uita niciodată bunătatea ta. Acum, mă duc la gară. Poate ne vom întâlni la Stonethwaite.

– Așteaptă! Sara se interpuse între el și ușă. Sprijinindu-se cu spatele de ea, înțelese că pentru prima oară în viață va trebui să facă uz de farmecele sale feminine, lucru pe care-l detestase întotdeauna. Lăsându-și capul pe spate, arcuindu-și gâtul, ea îi zâmbi. Nu că n-aș vrea s-o vezi pe Cecilia, îi explică ea, dar... ei bine, este o călătorie nu tocmai plăcută și mi se pare o prostie să te las să mergi cu transportul în comun, întrucât și eu merg acolo după-amiază. Dacă... dacă m-ai putea aștepta aici până la ora douăsprezece când termin treaba pe ziua de astăzi, ai veni cu mine, cu mașina. Este un drum lung și aș vrea să-mi țină cineva de urât. Mi-e teamă de vreo pană de cauciuc, nu mă prea pricep s-o fac. Vrei să mă aștepți aici?

El o privea nu speculativ, nici suspicios ci de parcă ar fi fost uluit pe moment, iar ea realiză ce aproape erau unul de celălalt. Sara deveni brusc conștientă de strălucirea ochilor lui care o priveau uimiți, de trăsăturile lui fine, de părul închis la culoare; toate astea o făcură să simtă ca și cum un val ar fi trecut

peste ea, făcând-o să-și piardă respirația. Se simți oarecum amenințată, dar nu se putea depărta de el. Nici măcar nu înțelegea ce simte și de ce.

– Ai ochii verzi, zise el cu blândețe, încet, sunt limpezi și reci ca marea. Asta până când zâmbești. Atunci au luciri de soare. Ești foarte frumoasă în momentele acelea. Atât de frumoasă încât aș vrea să... Dar el făcu un pas înapoi, își trecu degetele prin păr, se încruntă. Nu mă simt în siguranță cu tine, șopti el.

– Conduc bine, protestă ea, răstălmăcindu-i deliberat spusele, pretinzând că remarca lui și zâmbetul o făceau să se simtă nesigură. Vrei să mă aștepți aici până vin înapoi la ora douăsprezece?

– Nu, zise el scurt, mă duc la gară și plec cu trenul.

– Ar fi mai bine și mai comod să vii cu mine, nici n-ai mai cheltui bani și ai avea siguranța că vei ajunge astăzi.

– Adevărat? Poate.

– Sigur că ai ajunge, zise ea, dintr-o dată deranjată că nu era crezută.

– Nu sunt sigur că te vei întoarce să mă iei. Poate o să mă uiți aici, iar atunci când îmi voi da seama că nu mai vii va fi prea târziu să mai prind vreun tren.

– Nu prea crezi în oameni, nu?

– Nu am motive. De nenumărate ori am fost trădat de cei în care am avut încredere. Acum mă bazez doar pe mine. Așa că, te rog lasă-mă să plec, vreau să ajung la gară.

– Ce om dificil ești! exclamă Sara. Iar eu n-am timp să discut cu tine.

– Atunci, n-o face! îi replică el rece. Deschide-mi, te rog, ușa și lasă-mă să plec.

– Nu pot, zise ea repede și văzând cum Janos ridică din sprâncene de parcă nu i-ar fi venit a crede, ea adăugă: nu pot să te las să pleci cu trenul la Stonethwaite, când eu merg tot acolo cu mașina. Cecilia s-ar supăra foarte tare. Te rog, nu mă privi astfel, te rog să vii cu mine. Zâmbetul ei era foarte sincer. Mi-ar face plăcere să mă însoțești până la Stonethwaite.

– Am așteptat să rostești cuvintele astea, zise el, iar figura i se lumină dintr-o dată. Îți mulțumesc, Sara, voi veni cu tine.

– Și nu te deranjează să mă aștepți până mă întorc de la serviciu?

– Știu să aștept pentru ceva care mă interesează foarte mult.

Capitolul 2

Concertul ajunse în sfârșit la ultimele acorduri. Urmă un moment de liniște și aplauzele izbucniră frenetic, în semn de apreciere a performanțelor solistului, spectatorii bătând din palme și cerând ca acesta să repete piesa. Dirijorul se întoarse cu fața către public, cu figura lui armonioasă, plină de picături de sudoare; din atitudinea lui se vedea clar că disprețuia modul de manifestare a publicului. Dar Janos părea încântat de reacția spectatorilor. Zâmbea și se apleca în fața acestora, primind aplauzele pe care știa că le merită, care-i confirmau valoarea și faptul că auditoriul îi înțelesese mesajul.

Sara fu trezită din amintiri de bătăile puternice din palme și pe moment, când Janos își șterse fruntea cu o batistă mare, albă, i se păru că se uită direct la ea.

Dar nu era posibil, nu putea s-o detecteze în mulțime. Cu toate acestea, el nu-și luă ochii din direcția în care se afla ea, și-și băgă batista în buzunar.

Dirijorul bătu cu bagheta în marginea suportului de note pentru a se face liniște în sală și atunci toate șoaptele și zgomotele încetară. El ridică din nou mâinile, iar muzicienii îl urmăriră. Mâna lui dreaptă coborî cu grație și cea de a doua parte a concertului începu, cu interpretarea unui oboi.

Sara oftă și închise din nou ochii, nemaiputând să se uite la Janos, care aștepta semnul dirijorului. O cuprinse regretul la auzul muzicii pline de romantism, regretul pentru relația lor de dragoste; regretul pentru o iubire distrusă de câteva vorbe izvorâte din gelozie, spuse la supărare.

Bazele relației lor fuseseră puse, își aminti ea, în dimineața în care îl invitase s-o însoțească la Stonethwaite. Înainte, cât timp fusese la fabrică, nu se gândise decât la felul în care putea lungi călătoria, sperând că zăpada se va fi așezat în strat gros imediat ce trecea la nord de Lancashire și Cumbria.

La ora douăsprezece se terminase și imprimarea noului model, iar ea trecuse pe la biroul lui Tom Caldwell, șeful departamentului de proiectare de la Ferris Furnishing Fabrics Ltd.

Janos se afla acolo, frunzărind o revistă pe care i-o dăduse cineva și, la intrarea ei, se ridică politicos în picioare, făcându-l și pe Tom să se ridice.

– S-a terminat totul? întrebă el, ocolindu-și biroul pentru a veni spre ea.

– Da, și arată bine. Sara se întorsese spre Janos. Sper că nu te-ai plictisit, ai avut cam mult de așteptat! Răsuflase ușurată când văzuse că mai era acolo așteptând-o.

– Nu, zise el zâmbindu-i și ochii lui căprui cu irizații gălbui o priviră cu admirație. Domnul Caldwell a avut grijă să nu mă plictisesc. Am făcut un tur al fabricii și am văzut cum se țese bumbacul. Mi s-au arătat ultimele modele de imprimeuri pentru perdele și am aflat că Sara Cranston este un nume care constituie garanția bunului-gust în designul contemporan.

Spre uimirea ei Sara simțise că roșește. De obicei reușea să primească complimentele ca pe ceva cuvenit.

– Să nu crezi ce spune Tom despre mine, răspunse ea încercând să mascheze plăcerea pe care o simțea pentru că un străin o privea cu respect și admirație. De fapt, mare parte din ceea ce știu am învățat chiar de la el. Sara se întorsese spre Tom. Noi plecăm, Tom, mă întorc luni după-amiază.

– Prognoza nu este prea grozavă pentru Lake District, zise Tom încruntându-se. Ar fi mai sigur să pleci cu trenul.

– Nu avem tren decât diseară, îi răspunsese ea cu indiferență, îmbrăcându-și jacheta îmblănită.

– În acest caz, ia-o pe autostradă; bănuiesc că au curățat zăpada.

– Da, Tom, așa o să fac.

– Și sună-mă acasă când ajungi, insistase el interpunându-se între ea și Janos. O să fiu îngrijorat. Sara, chiar trebuie să te duci?

– Sigur că da. I-am promis Ceciliei c-o să ajung la timp pentru nunta ei. Nu te mai încrunta așa, Tom. Am fost de zeci de ori la Stonethwaite, fără probleme. Și n-o să te sun când ajung căci Annei nu-i face plăcere.

Anne era soția lui Tom.

– Aș fi mai liniștit dacă ai pleca singură, spusese el privind în direcția lui Janos. Chiar trebuie să-l iei cu tine?

– Nu te îngrijora, Tom, știu ce fac, Janos este prietenul Ceciliei.

– Bine, dar fii atentă.

– Așa o să fac, mai zisese ea privind spre Janos care din politețe se întorsese spre geam. Ești gata, Janos? Trebuie să și mâncăm înainte de a porni.

*

* *

Sara n-o luă pe drumul care ar fi scos-o în autostrada spre Midlands, Londra și de acolo la Carlisle. De fapt, chiar se încurcă în trafic în mijlocul Manchesterului, iar când scăpă și o apucă spre Preston cu intenția de a face la un moment dat la dreapta, era deja ora unu și ningea serios. Între Manchester și Preston opri la un restaurant unde știa că serviciul era foarte lent și unde urmau să mai piardă o oră.

– De obicei ninge așa puternic în această perioadă a anului? o întrebă Janos.

– Nu, dar se întâmplă uneori ca luna martie să fie mai rece decât lunile de iarnă. Dar zăpada asta pe care o vezi acum, nu va dura.Vremea este foarte schimbătoare în zona asta.

– Da, schimbătoare ca o femeie, remarcă el privind fulgii mari de zăpadă.

– Nu sunt de acord cu tine, nu toate femeile sunt schimbătoare. Eu nu sunt. O dată ce am luat o hotărâre este mai greu să mi-o schimbe cineva.

– În privința lui Caldwell te-ai hotărât? o întrebă Janos.

– Ce vrei să spui? Ce hotărâre aș avea de luat în privința lui?

– Poate mă înșel, zise el, dar cred că Tom te place mult și ar vrea să fie iubitul tău.

– Tom? Iubitul meu? O, nu! zise ea scuturându-și coama de păr. Nu este ce-ți închipui tu. Tom e căsătorit. Noi suntem doar prieteni și colegi. Nu suntem amanți și nici nu vom fi.

– Am avut tot timpul sentimentul că mă vrea plecat de pe proprietatea lui, zise Janos. Nu i-a convenit că plecăm împreună. Nu credea că poți fi în siguranță alături de un străin suspect.

– Ți-a spus el asta? întrebă Sara amintindu-și că Tom îi spusese că ar fi mai bine să plece singură.

– Mi-a pus multe întrebări, ca un polițist, de ce am venit aici, de ce vreau s-o văd pe Cecilia...

– Bănuiesc că i-ai răspuns în doi peri, așa cum ai făcut și cu mine, și nu este de mirare că te-a privit suspicios. Știi ce, Janos? Ai primit exact ce ai meritat. Cum vrei să fie cineva deschis față de tine, când tu nu ai încredere în nimeni și nu vrei să dai informații despre tine? Nici măcar numele de familie nu mi l-ai spus.

– Mă numesc Vaszary. Și am crezut că asta este o țară liberă unde oamenii nu pun întrebări, răspunse el

oarecum supărat. Dar acum vorbim despre altceva. Domnul Caldwell nu are încredere în mine nu pentru că am refuzat să-i dau informații despre viața mea, ci pentru că voi fi singur cu tine câteva ore și mai ales pentru că sunt bărbat. Este gelos și te consideră proprietatea lui.

– Nu-mi place să mi se spună că sunt proprietatea cuiva, protestă ea. Nu aparțin nimănui, sunt propria mea stăpână. Iar dacă tu vrei să rămâi în această parte a lumii, va trebui să scapi de concepțiile învechite pe care le ai.

– Nu eu am concepții învechite, Sara, ci domnul Caldwell. Te place mai mult ca pe soția lui. Își face probleme pentru tine și vrea să te protejeze. Nu ești conștientă de asta?

Sara fu scutită de răspuns pentru că în momentul acela le fu adusă mâncarea. Pe când mâncau Sara îl studie. Era un bărbat inteligent, cu un ascuțit simț al observației. Ea era conștientă de sentimentele lui Tom dar încercase să le ignore, știind că dacă ar manifesta cel mai mic interes față de el, Tom ar părăsi-o imediat pe Anne. Iar Sara nu voia să se implice în ceva de genul ăsta. Nu voia să strice căsnicia nimănui.

– Știu ce simte Tom, zise ea, dar este căsătorit cu Anne și asta face imposibilă o relație între noi.

– Deci nu ești îndrăgostită de el?

– Pentru Dumnezeu, cum să fiu? Nu sunt îndrăgostită de nimeni deocamdată. Dar n-ai vrea să discutăm despre altceva?

– Schimbi subiectul pentru că ți-e teamă? zise Janos.

– Teamă? repetă ea. De cine?

– De dragoste, de a te îndrăgosti.

– Nici vorbă, dar nu-mi place să discut problemele mele personale.

– Mai ales cu mine care sunt un străin suspect?

– Nu, dar sunt probleme care nu te privesc, replică ea dur.

Peste o jumătate de oră, când părăsiră restaurantul, cerul era cenușiu și ningea serios. Dar majoritatea fulgilor se topeau când atingeau solul.

– Ți-aș putea fi de ajutor cumva? întrebă Janos. M-aș oferi să conduc dar nu am permis valabil aici și nici nu cunosc drumurile. Poate ai o hartă pe care să mă uit și să-ți spun pe unde s-o iei. Vizibilitatea nu este prea bună.

– Nu am hartă, răspunse Sara sec. Nu avea chef ca el să se uite pe hartă și să vadă că exista un drum mai scurt, direct spre Stonethwaite, în locul celui pe care

o luase ea. N-am nevoie de hartă. Cunosc drumul foarte bine pentru că am condus de multe ori până la Stonethwaite.Trebuie să mergem de aici la Lancaster și de acolo la Kendal. Când ajungem acolo facem la dreapta la Windermere, apoi la Ullswater.

– Asta înseamnă că nu mergem pe drumul despre care vorbea Caldwell.

– Nu, pe unul mai direct.

Era mai mult ca sigur că aveau să întârzie din cauza vremii. Drumul era alunecos, plin de zăpadă, iar pe măsură ce urcau se și îngusta, și aveau toate șansele să ajungă noaptea la Stonethwaite sau chiar a doua zi dacă se opreau undeva, poate la vreun han la Kirkstone, sau la Windermere.

Dar Sara nu-și mai făcea probleme că nu ajungea la timp pentru cununia Ceciliei. De fapt își simțea inima foarte ușoară, lucru neobișnuit pentru ea, de parcă pleca într-o aventură prin zăpadă, cu un străin despre care nu știa mai nimic.

Zâmbi și privi cu coada ochiului spre Janos. Acesta se lăsase în scaun pentru a-și rezema capul de spătar și închisese ochii. Oare adormise?

După ce trecură de Lancaster începu să ningă și mai tare. Se lăsă și întunericul. Tot privind prin par-

brizul mașinii, Sara se simți ca vrăjită de fulgii de nea care dansau în fața ochilor ei. Era destul de greu de condus acum, mai ales când se apropiară de Kendal.

– Mai avem mult? se trezi Janos.

– Destul, răspunse ea, sperând că va putea vedea drumul care o lua la dreapta spre Windermere. Nu vrei să te uiți după indicatorul care arată unde să facem la stânga? îi ceru ea.

– Poți să-mi spui denumirea pe litere? o rugă el.

Sara îi silabisi denumirea localității apoi încetini destul pentru ca el să poată repera semnul.

– Văd un indicator, zise Janos la un moment dat. Mergi și mai încet ca să văd ce scrie pe el. Sara apăsă pe ambreiaj și schimbă în viteza a doua. Mașina alunecă spre mijlocul drumului.

– Ai trecut de semn, dar trebuie s-o iei la dreapta, zise Janos.

Sara întoarse mașina luând-o pe un drum lăturalnic. Pe moment, ea avu impresia că mașina va continua să alunece direct spre șanț, apoi roțile mușcară din zăpadă și reuși să meargă înainte.

Drumul era mai îngust și întortocheat decât își amintea ea și după o vreme începu să se întrebe dacă era cel bun.

– Ești sigur că scria Windermere pe acel indicator? îl întrebă ea.

– Nu, nu sunt sigur. Am trecut destul de repede de el și l-am văzut în treacăt. Ce s-a întâmplat? Nu suntem pe drumul bun?

– Așa ar trebui, murmură Sara, încercând să redreseze mașina, și să vadă ceva printre fulgii de zăpadă care zburau prin fața ochilor ei. Sunt mai multe curbe decât îmi amintesc... iar pe asta nu cred c-o s-o pot lua!

În ciuda eforturilor ei, mașina alunecă și lovi un stâlp de telegraf. Sara fu aruncată cu capul în parbriz și nu mai văzu nimic. Dar curând deveni conștientă de durerea puternică pe care o simțea la frunte și de ceva foarte rece. Cineva îi freca fruntea cu zăpadă. Deschise ochii și văzu fulgii care continuau să cadă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Mașina a lovit un stâlp iar tu, în timpul coliziunii, ai dat cu capul în parbriz. Vocea cu accent străin venea de foarte aproape. Încercă să miște capul și văzu că era așezat pe umărul lui Janos.

– Cum te simți, Sara? întrebă el. Nu ți-ai rupt nimic, sper?

– Nu, nu cred. Doar capul mă doare. Sara duse mâna la frunte și simți o umflătură. Tu ai pățit ceva?

– M-am lovit la frunte, dar nu atât de tare ca tine. Janos o strânse la piept. Nu trebuie să te miști, Sara. Ar fi bine să te odihnești puțin.

Sara se relaxă, mulțumită de căldura și confortul pe care i le ofereau brațele lui.

– Îmi pare rău, n-am crezut că va fi atât de rău. Mi-am închipuit că va trebui să ne oprim undeva, dar nu aici, în pustietate. Nu cred că vom mai ajunge la Stonethwaite în seara asta.

– Când o să simți că te poți mișca o să căutăm un loc pentru noapte, murmură el, crezi că sunt case pe drumul ăsta?

– Dacă este drumul pe care trebuia să mergem va exista un sat cu un han mic unde am putea rămâne peste noapte. Dacă nu este deschis am putea cere adăpost la vreun sătean. Cu mașina nu știu cum vom face, nu cred c-o putem scoate singuri de aici.

– Da, sunt sigur că nu putem. Este într-un troian de zăpadă. Este vreo problemă dacă nu ajungi în seara sta la Stonethwaite?

– Nu. Părinții Ceciliei își vor face probleme, dar voi încerca să-i sun. Sara se simțea bine așa, rezemată de pieptul lui, cu tot frigul din mașină, și n-avea chef să se miște. Dar tu, Janos, voiai să ajungem în seara asta?

– Poate n-o să crezi, dar îmi pare bine că nu ajungem la Stonethwaite.

Sara ridică fața spre el încercând să-i vadă ochii.

– De ce-ți pare bine? îl întrebă ea, devenind dintr-o dată conștientă de mesajele nerostite dintre ei.

– Pentru că voi mai petrece o noapte cu tine, șopti el, mângâindu-i obrajii înghețați.

În mod normal, Sara, acea Sara care nu fusese lovită la cap, s-ar fi retras cu o remarcă usturătoare. Ar fi încercat să coboare din mașină și s-ar fi ocupat de găsirea unui loc pentru noapte. Dar acum nu simțea nevoia să facă nici o mișcare, și mai ales să-și schimbe poziția, pentru că-i plăcea să simtă atingerea lui, să-i simtă degetele alunecând pe curba gâtului ei. Sarei îi plăcea atingerea lui, căci îi făcea inima să bată mai tare.

Întinse mâna spre fața lui, de parcă ar fi vrut astfel prin atingere să-l cunoască. Sara lăsă capul pe spate, cu buzele întredeschise. Când buzele lui reci le atinseră pe ale ei închise ochii și îl prinse de gât cu brațele.

Reacția ei îl făcu să slăbească controlul pe care-l exercitase până atunci asupra propriilor dorințe, iar gura lui se deschise, avidă de buzele ei. Simțurile Sarei

se dezlănțuiră sub acel sărut. Pasiunea explodă, lăsară la o parte suspiciunile și precauțiile și deveniră o singură ființă în frigul din mașină.

Dar curând nici unul nu mai putu să ignore gerul care se lăsase și în pofida dorinței, Janos începu să tremure, poate și din cauza îmbrăcămintii lui neadecvate, care practic nu-i oferea nici o protecție împotriva gerului.

– Nu putem sta aici toată noaptea, zise Sara, vom îngheța. Trebuie să ne mișcăm. O să mergem pe jos până în sat.

– Am mers foarte mult în acești pantofi, șopti el, încă ținând-o în brațe. Dar indiferent unde mergem, ne vom petrece noaptea împreună?

– Vrei să spui în aceeași încăpere?

– Da.

– Nu... știu... nu te cunosc de prea mult timp, zise ea repede.

Nu era prima oară că un bărbat încerca să se culce cu ea, dar altă dată parcă îi fusese mai ușor să rezolve problema și să-l refuze politicos. Dar acum situația era diferită, de fapt, Janos era diferit.

– Dacă te-am lăsat să mă săruți... Sara făcu o pauză încercând să găsească vorbele potrivite prin care să-i

spună ce simțea fără a-i răni sentimentele. Încerc să-ți spun că un sărut nu înseamnă că... vreau să mă și culc cu tine, încheie ea.

– Observ că nu mă placi... zise el. Atunci de ce mi-ai răspuns la sărut?

– Nu... nu știu... răspunse Sara. Dar de ce m-ai sărutat?

– Pentru că îmi placi. Pentru că am vrut să-mi exprim bucuria că nu ești rănită. Janos făcu o pauză. Dar tu ești altfel. Ești inhibată, nu-ți place să te exteriorizezi.

– Nici vorbă! obiectă ea. Dar acum să ieșim de aici, este mult prea rece.

– Ai dreptate, Sara, nu putem face dragoste în mașina asta, este prea frig.

Nu fu prea ușor să iasă din mașina răsturnată, dar imediat ce o făcură, Sara se felicită pentru ghetele îmblănite cu care se încălțase. Își luară bagajele și Sara porni, luptându-se cu zăpada care continua să cadă și cu vântul care sufla din față.

– Sper să nu trebuiască să mergem prea mult, zise ea.

– Ce bine ar fi să ai dreptate, Sara, sunt deja ud la picioare! Dă-mi bagajul să-l duc eu, își aminti el.

– Nu, mulțumesc, mă pot descurca singură; de fapt ai și tu bagaj.

– Atunci să ne ținem măcar de braț, așa vom străbate mai ușor nămeții. Cred că n-a mai trecut nici o mașină pe aici de când a început ninsoarea.

– Este ca și când... începu ea.

– Ce vrei să spui, Sara? întrebă Janos.

– N-o să râzi dacă o să-ți spun?

– De unde știi ce reacție o să am dacă nu-mi spui? Vezi, am avut dreptate, ești inhibată. Nu dai frâu liber sentimentelor și gândurilor. Ce voiai să spui?

– Mă simt ca într-un vis. Sara se opri. Dar nu este așa, Janos, nu? M-am lovit foarte tare?

– Bănuiesc că ești conștientă, îi răspunse el pe jumătate serios. Dar și eu m-am lovit, pentru că am același sentiment. Poate visăm același vis, Sara.

– Ai început să spui prostii, Janos, îi răspunse ea și o luă înainte. Prostii romantice, frumoase, pe care de mult voia să le audă de la un bărbat. Dar majoritatea bărbaților pe care-i cunoscuse erau incapabili să dea glas sentimentelor lor, sau poate erau ca și ea, inhibați.

Pe cerul înghețat strălucea ici-colo câte o stea. Răsuflarea lor înghețată scotea aburi.

– Ninge des în țara ta, Janos?

– Câteodată. La Budapesta, unde locuiesc, obișnuiam să ne dăm cu săniile pe deal.

– Cred că este un oraș interesant.

– Are un farmec anume, admise el. Cine-l vede pentru prima oară se și îndrăgostește de el. Clădirile vechi au poezie, romantism, istorie. Dar realitatea secolului douăzeci se manifestă din plin în trafic. Este un oraș al contrastelor.

Janos vorbea cu oarecare mândrie iar Sarei i se păru că se descrie pe sine. Puternic, dar tandru, cald și plin de viață.

– Îți pare rău că ai plecat de acolo?

– Nu-mi pare rău, Sara.

– De ce ai ales Anglia?

– Ți-am spus, am venit s-o văd pe Cecilia. Sfânta Cecilia este patroana muzicii și a muzicienilor, nu?

– Știu. Dar ce vei face aici? Cum îți vei câștiga existența?

– Cu vioara. Sunt cel mai bun violonist din Ungaria, sau poate din Europa de Răsărit. Dacă nu cumva chiar din lume!

– Dar nu trebuie să bați toba despre succesele tale, Janos!

– Eu cânt la vioară nu la tobă, draga mea! Și nu-mi place să se facă haz de mine. Explică-mi ce-ai vrut să spui, te rog.

– Este o expresie pe care o folosim atunci când cineva se laudă prea mult cu talentele sale.

– A, deci crezi că mă laudam? Nu este așa, eu chiar sunt cel mai bun violonist. Într-o zi voi fi comparat cu Paganini și Heifetz. Nu am nevoie decât de libertatea de a cânta așa cum vreau. Nu m-am bucurat de asta în țara mea.

– De ce nu?

Janos nu-i răspunse imediat, iar ea avu impresia că nu voia să-i vorbească despre asta.

– Nu-i nimic, zise ea cu blândețe, mie poți să-mi spui, nu ne mai aude nimeni altcineva în pustietatea asta.

– Nu mi s-a permis să evoluez pentru că părinții mei au fost implicați în ceea ce s-a numit contra-revoluție. Nici ca solist n-am putut să cânt. A trebuit să fac mereu parte dintr-un cvartet sau ansamblu, iar atunci când mi s-a permis să plec în țările din Vest, eram supravegheat foarte atent ca nu cumva să încerc să fug.

– Trăiesc părinții tăi?

– Nu știu, au fost deportați. De aceea am locuit la bunici. Bunica a murit cu doi ani în urmă, iar bunicul

anul trecut. Înainte de a muri m-a sfătuit să plec din Ungaria indiferent prin ce mijloace, să-mi fac o carieră. Întâlnirea cu Cecilia și alți muzicieni, la Salzburg, m-a ajutat să iau o decizie. Mi-au promis ajutorul cu condiția ca eu să pot ajunge aici.

– În ce fel te-ar putea ajuta Cecilia?

El păru că ezită o secundă, apoi îi spuse încet:

– Cunoaște oameni consacrați aici în domeniul muzicii.

Sara tăcu un moment, uimită de ce auzea. Ce oameni importanți cunoștea Cecilia? Poate doar profesorii de la școala pe care o urmase. Poate că bravase când îi spusese aceste lucruri și de aceea nu voia ca Janos să se arate la Stonethwaite. Probabil nu voia ca Philip și rudele lui să vadă că nu-și ținea o promisiune. Nu voia să fie considerată mincinoasă.

Drumul deveni tot mai sinuos. La un moment dat se iviră luminile unei case. Deasupra intrării văzură o pancartă pe care era desenată o pasăre cu pene foarte viu-colorate sub care era scris „Hanul Fazanului".

– Nu la hanul ăsta mă gândeam eu, zise Sara, dar mulțumim lui Dumnezeu că este deschis.

Sara deschise ușa și intrară într-o încăpere spațioasă, cu grinzi de lemn, cu un bar la un capăt și

un șemineu de piatră la celălalt. Căldura și luminile de la multele lămpi aflate pe pereți îi învăluiră atât de plăcut... Nu stătea nimeni pe scaunele de lemn, înnegrite de vreme și de fum, și avură impresia că nu era nimeni în încăpere până când auziră o voce care venea din dreptul barului.

-'Seara, zise un bărbat mic de statură, cu părul aproape alb, care ștergea paharele la bar. Mi-e frică să zic bună seara că asta numai bună nu este... S-a oprit ninsoarea?

– Da, zise Sara îndreptându-se spre el, punându-și bagajul jos. Am avut un accident. Mașina a derapat și am ieșit de pe drum. Am putea sta aici peste noapte? Oferiți cazare și mic dejun?

– De obicei până la Paști nu deschidem sezonul, dar având în vedere vremea care este afară, nu vă putem lăsa necazați, zise omul cu un zâmbet. Cam pe unde ați lăsat mașina?

– La vreo două mile de aici, îi răspunse Sara. Janos se îndreptase spre focul la care își încălzea mâinile fără mănuși. Mă gândeam că nu suntem prea departe de Coach and Horses de la Middlerigg, mai spuse ea aplecându-se spre tejghea, n-am observat hanul ăsta până acum.

– Mă mir, zise bărbatul. Nici nu sunteți pe drumul care trece prin Middlerigg. Ați trecut de localitatea asta, sunteți pe drumul vechi care merge spre Ullswater, dincolo de lacul Millwater. Ați luat-o greșit. Unde vreți să ajungeți?

Sara privi peste umăr pentru a se asigura că Janos n-o auzea de acolo de unde se afla, și spuse încet:

– Stonethwaite.

– Era bine dacă o luați pe M6, zise hangiul. Este destul de bine deszăpezit, pe vremea asta.

Dar ușa se deschise și apăru o femeie scundă, roșie la față.

– Maggie, zise omul, putem să cazăm perechea asta? Le-a derapat mașina.

Femeia îi examină cu ochi mici și curioși.

– Sigur că putem, zise ea. Cred că le este și foame.

– Nu vă refuzăm, zise Sara.

– Mă duc să pun supa pe foc chiar acum, este din coadă de bou, am făcut-o în dimineața asta. Mai am și niște ghiveci cu pui și o plăcintă. Ce ziceți?

– Va fi grozav, zise Sara.

– Atunci, semnați-vă în acest registru, zise bărbatul.

Sara își scrise numele și îi trecu registrul lui Janos.

– Aveți și un telefon? întrebă ea.

– Deschideți cealaltă ușă și veți intra într-un hol, zise bărbatul. La dreapta este un birou, și un telefon.

Sara găsi imediat telefonul și închise ușa. Curând auzi vocea mătușii Hilda.

– Bună. mătușă, sunt eu, Sara.

– Slavă Domnului! Unde te afli?

– La Hanul Fazanului.

– Unde? Îmi pare rău, Sara, dar nu aud nimic.

– Sunt la Millwater, am derapat și...

– Millwater? Dumnezeule, ce-ai căutat acolo?

– Mătușă, am multe de povestit, dar n-o pot face acum. Te-am sunat doar ca să-ți spun că sunt bine, dar nu voi ajunge la cununie mâine. Îmi cer scuze, dar...

– Sper că știi tu ce faci prin părțile acelea, remarcă mătușa. Am crezut că știi drumul încoace...

– Am luat-o prin altă parte pentru că... sunt cu un prieten și el... adică am vrut să-i arăt și părțile astea, nu este din Anglia.

– Prieten? Ce prieten? Și să-i arăți locurile pe vremea asta? Am crezut că ești o fată chibzuită, Sara!

– Îl cheamă Janos și de fapt este un prieten al Ceciliei. Te rog, spune-i că îl aduc și pe el, mătușă, și îmi pare rău că nu vom ajunge la timp la cununie, așa că transmite cele mai bune urări mirilor.

– Foarte bine, zise mătușa și telefonul se închise brusc.

Sara puse receptorul în furcă, oarecum ușurată că familia nu-și va face probleme în privința ei. Reveni în încăperea cu barul. Janos se așezase pe un scaun, lângă foc. Pe masă în fața lui se aflau două pahare cu un lichid galben.

– Am comandat coniac pentru tine, zise el. M-am gândit că-ți va prinde bine după excursia pe care am făcut-o. Domnul Kent spune că putem mânca aici, lângă foc. Sunt oameni buni, ne vom simți bine aici.

– Așa sper, zise Sara ridicând paharul.

– Ai vorbit cu Cecilia la telefon? o întrebă el.

– Nu, doar cu mătușa. Sorbind din pahar, ea decise că venise vremea să-l prevină despre Cecilia. Cred că ar trebui să știi, Janos, că mâine s-ar putea să n-o vezi pe Cecilia.

– De ce nu?

– Va fi cam greu să aducem mașina pe șosea, începu ea. Și...

– Dar vom găsi niște ajutoare, o întrerupse el. Domnul Kent spune că are un vehicul cu tracțiune pe patru roți și ne va remorca. Mai spunea că până mâine se va topi zăpada. Janos se uită la paharul pe care-l golise, se încruntă o secundă, apoi o privi suspicios.

De ce am venit pe drumul ăsta, Sara? Domnul Kent spune că nu este drumul spre Stonethwaite. Ai vrut ca drumul să dureze cât mai mult, să fii mai mult timp alături de mine, așa cum am dorit și eu? Ai vrut să petreci noaptea cu mine?

– O, nu, nu asta mi-a fost intenția. Sara se aplecă spre el vorbind mai încet pentru ca domnul Kent care încă mai ștergea paharele la bar să n-o audă. Ți-am mai spus, Janos, faptul că ne-am sărutat nu înseamnă prea mult. Nu trebuie să-ți faci iluzii.

Janos o privi ușor amuzat.

– Să cred că ești genul de femeie care sărută pe oricine? Vrei să procedezi cu mine ca și cu Tom Caldwell?

– Nu l-am încurajat pe Tom, se înfurie ea. Și nici pe tine.

– Atunci de ce ai ocolit atâta, Sara? Vrei cumva să mă împiedici s-o revăd pe Cecilia?

– Eu... of, nu știu cum să-ți spun... zise ea răsuflând ușurată că doamna Kent apăru tocmai atunci cu tava cu mâncare. Femeia le adusese două farfurii cu supă fierbinte, și chifle.

– Poftă bună, le spuse ea. O să vă aduc salata, ghiveciul și plăcinta, mai apoi. Să vă pregătesc cafea sau ceai?

– Ceai, vă rog, zise Sara.

Janos spuse că nu voia nici una nici alta.

Sara luă o chiflă și o rupse privindu-l pe sub sprâncene pe Janos, în speranța că acesta nu-i va pune și alte întrebări despre Cecilia. Dar el părea atât de flămând încât mâncară în tăcere. Se deschise ușa hanului și pătrunse un grup de bărbați, râzând și glumind, scuturându-se de zăpadă. După ce le aruncară priviri curioase celor doi, se strânseră la bar.

Janos termină primul supa și se rezemă de spătarul scaunului. Sara, care nu mai putea suporta tăcerea lui, lăsă lingura jos și-i spuse:

– Mă doare capul foarte tare, o voi ruga pe doamna Kent să mă conducă în cameră.

– Scuză-mă, Sara, zise Janos sărind în picioare, am uitat că ai fost lovită. Îngrijorat, el îi atinse ușor fruntea cu mâna. Vin cu tine, se oferi el.

– Nu, nu, rămâi și termină-ți mâncarea. Mă voi simți mai bine dacă mă odihnesc.Te rog, rămâi aici, Janos.

– Ești sigură că asta vrei?

– Da, Janos, sunt sigură. Aș vrea să mă duc în camera mea, îi spuse ea domnului Kent.

– Ia-o la dreapta, la bucătărie, fetițo, o găsești pe Maggie acolo și o să-ți arate camera.

– Ați terminat supa? întrebă doamna Kent imediat ce o văzu.

– Da, dar am hotărât să nu mai mănânc altceva, mă doare capul foarte tare. Aș vrea să mă culc. Aveți și o aspirină?

– Da, draga mea, am. Femeia îi întinse un flacon cu medicamente și un pahar cu apă. Vrei să merg să-ți arăt camera? E a doua pe dreapta.

– Nu, mulțumesc, nu este nevoie.

Era o cămăruță mică dar curată. Pereții aveau cu un tapet roz cu flori albe. Găsi baia, se spălă și se îmbrăcă în pijama, strecurându-se în pat, punând alături sticla cu apă caldă pe care i-o dăduse femeia.

Mâine îi va putea spune lui Janos că n-o va vedea pe Cecilia. Va găsi o cale de a-i spune fără a-i răni sentimentele. Iar el poate va înțelege că nu avea rost să mai meargă la Stonethwaite, din moment ce Cecilia nu va fi acolo.

Capitolul 3

Sara se trezi din vis, și deschise ochii uimită că nu se afla în pat ci la concertul lui Janos. Dirijorul ridică bagheta, iar Janos începu să cânte, umplând sala cu acordurile muzicii minunate pe care o iubea atât și voia s-o dăruiască publicului.

Sara închise din nou ochii. Janos nu mai era pe scenă și nici nu mai purta frac. El stătea între cele două paturi din cămăruța de la Hanul Fazanului, îmbrăcat doar cu pantaloni și tricou. I se vedeau brațele goale cu mușchii bine conturați, iar părul negru i se unduia în timp ce cânta la vioară aceleași acorduri cutremurătoare.

Uluită de silueta lui care se contura în razele soarelui ce răzbăteau prin fereastră, Sara se ridică în șezut

și-și îndepărtă părul din ochi. Văzând că ea s-a trezit, Janos se opri o clipă, rămânând cu vioara în mână, și se așeză pe marginea patului.

– În sfârșit, te-ai trezit! exclamă el. Dormi foarte adânc. Dormeai deja când am intrat eu și nu te-ai mișcat deloc toată noaptea.

Sara se uită la celălalt pat din încăpere. Se vedea că dormise cineva în el, cearșafurile erau răvășite. Îl privi acuzator.

– Ai dormit aici, cu mine, în încăpere?

– Da, unde era să dorm, aici m-a trimis doamna Kent!

– Nu cred că ea te-a trimis aici. Știe că am cerut două camere. De ce te-ar fi trimis aici? Cred că ai aflat în ce cameră stau și ai venit din proprie inițiativă!

Janos o privi un moment apoi spuse calm:

– Dacă nu crezi, întreab-o pe doamna Kent! Apoi lăsă vioara pe pat și se apropie de ea luându-i palmele în mâinile lui. Ce se întâmplă cu tine, Sara? De ce ești atât de nervoasă? Te mai doare capul?

– Nu, nu mă mai doare, zise ea încercând să-și elibereze mâinile. De ce nu i-ai cerut doamnei Kent o altă cameră?

– Pentru că am vrut să fiu în preajma ta în noaptea asta, te-ai fi putut simți rău și în astfel de cazuri este bine să ai pe cineva alături, să-ți ofere ajutorul. El îi ridică palmele la gură și le sărută.

– Te rog, Janos, nu este bine să faci asta, zise ea trăgându-și mâinile.

– De ce nu? întrebă el, ridicând din sprâncene. De ce să nu-ți arăt că-mi placi, că mă simt bine cu tine? Este o zi splendidă de iarnă, soarele strălucește sus pe dealuri. Este o zonă frumoasă și sunt fericit că m-ai adus s-o vizitez. Dar cea mai mare bucurie a mea este că mă aflu aici cu tine și că vom ajunge astăzi la Stonethwaite.

– Dacă reușim să readucem mașina pe șosea, zise Sara, alarmată că se simțise dintr-o dată cuprinsă de o dorință neînțeleasă; dorința de a-i răspunde, de a-i spune că și ea era bucuroasă că se afla cu el; dorința de a-i prinde chipul în palme și de a-l săruta. Nu simțise această dorință față de nici un alt bărbat în cei douăzeci și patru de ani ai ei. Janos, te rog vorbește cu domnul Kent, roagă-l să ne scoată mașina pe șosea. Și, ieși din cameră, aș vrea să mă îmbrac.

– Iar eu aș vrea să stau și să te urmăresc, murmură el privind-o. Arăți minunat în dimineața asta, Sara,

chiar și cu vânătaia pe care o ai în frunte. Mi-aș dori să te pot vedea astfel în fiecare dimineață, murmură el, apoi se aplecă spre ea și o sărută.

Sara nu opuse rezistență, deși ridică mâinile ca pentru a-l împinge. Dar n-o făcu. Palmele ei i se așezară pe umeri, mângâindu-l, apoi el ajunse pe pat alături de ea, se sărutară uitând de locul în care se aflau. Sara nu-și mai amintea cât timp rămăseseră acolo, cât le luase să ajungă pe culmile pasiunii. O bătaie în ușă îi făcu să revină la realitate.

– Da? zise Sara. Cine este?

– Maggie Kent. George e gata de plecare, vrea să se ducă cu Land Roverul să vă scoată mașina din zăpadă și ar vrea ca unul din voi să-l însoțească. Poate soțul tău. Zice că s-ar putea să nu pornească mașina.

Soțul ei! Sara îl privi acuzator pe Janos. El o privi amuzat, apoi răspunse.

– Vin eu, doamnă Kent, vin imediat.

Janos se ridică de pe pat și se îndreptă spre scaunul pe care-și lăsase lucrurile.

– Cum ai făcut asta? sări Sara. Cum ai putut să-i spui că...

– Că suntem căsătoriți? termină el fraza. Nu i-am spus nimic, cred că a presupus.

– Dar de ce? De ce să facă o astfel de presupunere, doar am semnat cu numele noastre în registru?

– Nu, eu am semnat cu numele tău.

– O, Janos! exclamă Sara. De ce ai făcut asta?

– Așa am considerat că-i pot opri să pună alte întrebări. Janos, care-și îmbrăcase trenciul, se apropie de pat, unde Sara rămăsese imaginea întruchipată a ofensei. Am vrut să-i fac să creadă că suntem căsătoriți ca să ne dea o singură cameră. Am vrut să fiu cu tine, mai adăugă el.

Simțind că nu-i putea înfrunta privirea, Sara lăsă ochii spre mâinile ei încleștate pe marginea cearșafului.

– Ești sigur că ăsta a fost singurul motiv?

– Ce alt motiv aș mai putea avea? zise el vădit surprins de întrebarea ei.

– Poate că ai intrat ilegal în țară, fără pașaport, și vrei să-ți ascunzi identitatea.

Janos o privi amuzat ca de obicei și se așeză pe marginea patului.

– Ai dreptate, aș fi putut intra ilegal, dar n-am făcut-o, Sara. Toate actele mele sunt în ordine. Am pretins, zise el apropiindu-se tot mai mult de ea, că sunt soțul tău doar pentru a mă afla cât mai aproape de tine, pentru a face dragoste cu tine...

– Oprește-te, Janos! Nu te comporta prostește!

– Ți se pare o prostie să te îndrăgostești?

– Mi se pare o prostie să afirmi că iubești pe cineva pe care-l cunoști de o zi și jumătate. Nu ești, nu poți fi îndrăgostit de mine, zise ea ridicând ochii în sus pentru a-i evita privirea arzătoare și a rezista tentației de a se lăsa în brațele lui.

– Nu este posibil? Dacă nu mă cunoști, de unde știi ce simt ? Și ce știi tu despre dragoste? N-ai vrut niciodată să te îndrăgostești. Ai ridicat întotdeauna garda, de teamă ca nu cumva cineva să profite de tine. Ce-i cu tine, Sara? De ce te temi de mine? Ți-ar fi de folos să-ți spun că n-am profitat niciodată de o femeie? Dragostea este o plăcere împărtășită, așa gândesc. Nu se mai poate numi dragoste dacă nu aduce plăcere și bucurie ambilor parteneri. Dar acum trebuie să mă duc să-l ajut pe domnul Kent, zise el.

Sara se lăsă să cadă din nou pe perne, sub imperiul senzațiilor declanșate de mângâierile lui. Oare nu visa? Oare toate astea nu erau efectul loviturii de la cap? Era totuși vis, pentru că ea nu se comportase niciodată astfel cu nimeni altcineva. Nu lăsase niciodată un bărbat pe care abia-l cunoscuse s-o sărute sau s-o mângâie astfel.

Se îndrăgostise, oare asta se întâmplase? Nu prea avusese timp pentru romantism și nu-și închipuia că i s-ar putea întâmpla tocmai ei. Sau cel puțin, nu atât de repede. Atunci de ce-l lăsase s-o sărute și, mai ales, de ce-i răspunsese? Pentru că sesizase la el nevoia de dragoste pe care și ea era gata s-o ofere; pentru că se simțea atrasă de el, pentru că era fascinată de inedit? Poate că simțea nevoia să-l cunoască mai bine?

Neliniștită dintr-o dată de direcția în care o luaseră gândurile ei se ridică, se îndreptă spre fereastră și privi dealurile acoperite de zăpadă care se pierdeau undeva la poalele munților ce se iveau în zare. Undeva, printre pădurile de conifere și cele de mesteacăn, strălucea un lac în apele căruia razele soarelui se reflectau jucăușe. Zăpada începuse să se topească, curgea de pe acoperișurile caselor.

Sara se uită la ceas, surprinsă să vadă că era deja ora zece. Peste o oră verișoara ei Cecilia se va afla la biserica parohială pentru a se căsători cu Philip Merton. Peste două ore ei vor părăsi petrecerea dată în cinstea lor la hanul de lângă biserică, pentru a prinde avionul.

Stonethwaite era la doar patruzeci și cinci de kilometri și ea avea timp să prindă slujba de căsătorie a Ceciliei, dacă voia s-o facă. Problema era, cum să scape de Janos?

Simți că i se face frig și-și căută hainele să se îmbrace. Se decise să se îmbrace în pantaloni de tweed și un pulovăr cu guler înalt. Își ridică părul în vârful capului, prinzându-l cu o fundă, și lăsă câteva șuvițe să-i cadă pe gât și obraji. Își puse lucurile în valiză și coborî.

După ce o informă că soțul ei mâncase deja, doamna Kent îi oferi micul dejun care consta din ouă și șuncă, ceai și chifle. Tocmai terminase de mâncat când auzi Land Roverul care oprise în fața hanului. Îmbrăcă jacheta îmblănită și ieși. Își văzu mașina remorcată.

– Ce s-a întâmplat cu mașina? întrebă ea întorcându-se spre George Kent.

– Este înghețată după ce-a stat toată noaptea în zăpadă. Nu va mai avea probleme după ce se mai încălzește puțin, spuse omul.

– Cât o să dureze asta?

– Vreo câteva ore. O s-o împing în garaj și-i pun un ventilator. Tu și soțul tău mai trebuie să aveți răbdare.

– Mă tem că vom întârzia mai mult decât am crezut, îi spuse Sara lui Janos și intră înapoi în han.

– Nu contează, zise el ridicând din umeri. Eu voi exersa, între timp.

– Să exersezi? repetă ea urmându-l pe scări.

– Da, trebuie să exersez zilnic, dar în ultimele zile n-a fost posibil. Acum am două ore cel puțin la dispoziție așa că voi profita de ele. Scuză-mă, zise el.

Așezată la bar Sara urmări dansul razelor de soare. De deasupra o inunda muzica viorii lui Janos.

Dacă ar fi funcționat mașina, ar fi putut să plece fără ca Janos să știe. Deodată se ridică și porni spre garaj. Se așeză la volan și întoarse cheia în contact. Motorul tuși de câteva ori dar atât. Încercă de câteva ori să-l pornească dar fără succes. Era un semn bun și acesta? Trebuia să găsească un mecanic să-l repare.

Se întoarse la han și o căută pe doamna Kent care se afla în bucătărie unde fredona după muzica ce răzbătea de sus, de la Janos.

– Dumnezeule! zise femeia când o văzu pe Sara, bărbatul dumitale știe să cânte, nu glumă! Are mâini fermecate!

Sau poate este discipolul diavolului, se gândi ea amintindu-și ce citise cândva despre Paganini și

ușurința cu care interpreta bucățile foarte grele. O făcea atât de firesc încât o dată un critic spusese că un om normal nu putea face asta, ci doar un discipol al diavolului, totul era o lucrare necurată.

– Este vreun atelier auto prin preajmă? întrebă Sara.

– Da, la vreo câteva mile, răspunse doamna Kent.

– Este vreun mecanic bun acolo?

– Cred că ar fi mai bine să-l chemi pe Sam Armstrong, draga mea, el repară orice mașină.

-Și domnul Kent m-ar putea remorca până acolo? Cred că durează prea mult să se usuce. Voiam să fiu la Stonethwaite pe la unu. Nu sper s-o mai văd pe vara mea dacă nu ajung până atunci.

– Păcat că nu l-ai rugat pe George să te remorcheze cât a fost aici, acum a plecat. S-a dus la Kendal și vine pe la patru. Dar sunt sigură că mașina ta o să se usuce. Mai dă un telefon și spune-le rudelor să te aștepte.

– Mulțumesc.

Sara se întoarse la bar fiindcă nu avea rost să mai sune la Cecilia. Probabil erau la biserică de acum. Așezată la bar Sara încercă să-și imagineze ceremonia, dar nu putu s-o facă din cauza muzicii lui Janos, care nu se potrivea deloc cu o astfel de slujbă.

Abunda în acorduri sălbatice, iar ea trase concluzia că erau ale unui cântec popular maghiar, plin de pasiune.

Janos avea mâini vrăjite, doamna Kent avusese dreptate. Dar interpretarea lui era mai mult decât abilitatea de a executa corect o bucată muzicală. Cânta ca un înger, poate îngerul negru căzut din ceruri care știa totul despre pasiune și suferință, despre violență, dar și despre frumusețea și pasiunea de a trăi. Iar tot ce știa despre locurile de unde venea, el transmitea prin muzică.

Muzica se sfârși. Se făcu tăcere. Sara se ridică și se duse sus la Janos. Acum când se făcuse aproape douăsprezece treizeci, era imposibil să mai prindă cununia Ceciliei, era momentul să-i spună că nu mai avea cum s-o vadă pe aceasta.

Janos își punea vioara în cutie. Se întoarse și o privi.

– Ești gata de plecare? Pe frunte avea broboane de sudoare iar părul îi era răvășit. Janos părea epuizat, de parcă vioara i-ar fi consumat toată energia.

– Nu, nu putem pleca deocamdată și pe Cecilia n-o vom mai prinde.

– De ce? întrebă Janos, uluit de informație.

– Când vom putea pleca de aici, Cecilia va fi în drum spre California.

Janos o privi la fel de uluit.

– California? repetă el. Ce caută acolo?

– Pleacă acasă la soțul ei.

Janos se așeză pe patul aflat în spatele lui.

– Vrei să spui că s-a măritat?

– Da.

– Când s-a măritat? Întrebarea lui Janos se auzi ca răpăitul unei mitraliere, iar ea observă o lucire ciudată în ochii lui care o priveau de sub sprâncenele încruntate.

– Acum câteva minute, îi răspunse Sara. De asta mă duceam la Stonethwaite, să asist la ceremonie. Cecilia mă invitase, continuă ea încercând să nu-i fie teamă de felul în care se simțea privită. Janos avea ceva de pasăre răpitoare în ochi. Sarei îi era teamă și căută să-i evite. Nici măcar nu mai pot ajunge ca să-i urez casă de piatră, zise ea. Îmi pare rău.

– Sunt convins că-ți pare! Janos izbucni în hohote de râs și Sara se întoarse spre el. Oare ghicise că ea întârziase intenționat pe drum? Dar acum Janos nu se mai uita la ea ci fixa cutia viorii, iar ea îi vedea doar

creștetul, de unde pornea o șuviță care părea a fi mai viguroasă decât celelalte și avea un drum al ei. Dar nu sunt dezamăgit, adăugă el.

– Ce vei face acum?

Janos ridică încet privirea spre ea. Nu mai avea acea strălucire în ochi, dar în ei se citea numai senzualitate.

– O să aștept aici cu tine, până mașina ta va porni, zise el ridicându-se în picioare, pentru a pune arcușul în cutie alături de vioară.

– Tot mai vrei să mergi la Stonethwaite acum, când știi că Cecilia nu mai este acolo și nu-ți poate da nici un ajutor?

– E adevărat, nu-mi mai poate da ajutorul promis, zise el închizând cutia viorii. Apoi oftă și-i spuse: bine că mai sunt alții care o pot face. Dar eu aveam încredere în ea, părea o fată foarte onestă, care nu vorbea doar ca să se afle în treabă.

– O, îmi pare rău! Sara simți ceva mai mult decât simpatie pentru acest bărbat, și regretă că verișoara ei se comportase astfel. Cecilia face și lucruri prostești câteodată. Spune lucruri în care nu crede nici ea; sunt sigură că n-a crezut că vei ajunge vreodată aici.

– De unde știi toate astea? explodă Janos. Era prea târziu iar Sara înțelese că spusese prea multe, în încer-

carea ei de a-și scuza verișoara. Am crezut că Cecilia nu ți-a vorbit despre întâlnirea noastră de la Salzburg. Deci ai vorbit cu ea la telefon, aseară...

– Nu cu ea.

– Nu mai minți, Sara, zise el pe un ton mai blând de data asta. Nu vreau ca prietenia noastră să fie umbrită de minciuni.

– Am sunat-o joi seara pe Cecilia, șopti ea, înaintând fără să-și dea seama spre el, fascinată de ochii lui. După ce-ai adormit, adăugă ea, dorind să nu mai existe minciună între ei. I-am spus că ai venit la mine și am întrebat-o dacă vrea să te vadă. Ea mi-a cerut să fac totul ca să nu ajungi la Stonethwaite. Am încercat să te fac să renunți, dar tu ai insistat. Așa că ți-am propus să vii cu mine, am luat-o pe un drum ocolit, pentru a-i lăsa Ceciliei răgazul necesar să se cunune și să plece. Observând o lucire ciudată în ochii lui din care înțelese că Janos era umilit, ea continuă: o, îmi pare rău, Janos. Îmi pare rău că Cecilia te-a părăsit.

– Nu trebuie să te scuzi în numele ei. Am făcut greșeala de a crede că își va respecta promisiunea de la Salzburg. Janos îi puse mâinile pe umeri, apoi o trase spre el. Ea își puse palmele pe pieptul lui, dar nu putu să-l îndepărteze.

– Nu mă scuz pentru Cecilia, insistă ea, ci o fac pentru mine, simt că te-am dezamăgit.

– Nu m-ai dezamăgit, Sara, șopti el ridicând mâna și mângâindu-i fața. Bănuiesc că se mai află și altceva în spatele acestui truc de a ocoli prea mult pentru ca să n-o mai prind pe Cecilia.

– Atunci de ce ai venit cu mine? întrebă Sara dându-și capul pe spate.

– Am venit pentru că am vrut să fiu cu tine. Dar acum nu mai am nici un motiv să merg mai departe cu tine pentru că Cecilia nu mai este la Stonethwaite. Mai trebuie să ajungi acolo? N-am putea rămâne încă o noapte aici?

Sara simțea că-și pierde controlul. Era conștientă că nu trebuia să se lase condusă de simțuri, dar noile senzații produse de atingerile lui Janos îi spulberară orice urmă de voință.

– Nu are rost să mă mai duc la Stonethwaite dacă Cecilia nu mai este acolo; am putea rămâne aici încă o noapte. Și eu vreau să fiu cu tine, zise ea cedând dorinței. Iar Janos o sărută pasionat și ea știu că de acum nu va mai fi propria ei stăpână. Sara cea stăpână pe sine, cea rece și controlată dispăruse pentru totdeauna, iar gheața care-i ținuse emoțiile încătușate se topise la prima atingere a lui.

– Iar apoi, când ne vom întoarce la Manchester, vom face ca visul meu să devină realitate? o întrebă el prinzându-i fața în palmele sale fierbinți.

– Care vis, Janos?

– Visul pe care l-am avut în ultimele douăzeci și patru de ore, acela că sunt căsătorit cu tine. Mi-aș dori foarte mult să devină realitate, Sara. Spune-mi că și tu îți dorești asta.

– Da, Janos, și eu aș fi fericită să fiu soția ta.

Ce ciudat își spuse ea, acest străin cu degete fermecate îi ceruse să devină soția lui, iar ea acceptase fără șovăire!

– Când o vom face? Mâine? Poimâine?

– O, nu, izbucni Sara în râs. Nu se poate atât de repede!

– De ce nu? Trebuie să ceri permisiunea cuiva?

– Nu, Janos, sunt propria-mi stăpână, dar trebuie să anunțăm oficiul stării civile, după care mai așteptăm alte trei săptămâni.

– Atât de mult? se încruntă Janos impacientat. În timpul ăsta te-ai putea răzgândi.

– Ți-am mai spus că dacă mă hotărăsc pentru ceva nu-mi mai schimb hotărârea. Dar și tu te poți răzgândi.

– N-o voi face. Te rog să-mi ierți insistențele, Sara, șopti el. Mie foarte greu să fiu mereu cu tine fără să facem dragoste. Te doresc atât de mult... Nu mai pot aștepta.

– Și pentru mine așteptarea este foarte grea, Janos. Ne vom căsători foarte curând și vom transforma visul tău în realitate.

Din acel moment nu se mai grăbiră să ajungă la Stonethwaite și nici să fie cu alți oameni în preajmă căci se aveau unul pe celălalt. A doua zi dimineața părăsiră hanul cu părere de rău, pornind spre Manchester.

Petrecură noaptea în apartamentul ei iar a doua zi se duseră la oficiul stării civile să facă toate aranjamentele pentru a se căsători într-o săptămână. După aceea, Sara îl conduse la gară de unde el luă trenul spre Londra unde avea o întâlnire cu Gareth Williams, dirijorul unei renumite orchestre, pe care îl cunoscuse în Austria.

Despărțirea de el fu mai dureroasă decât s-ar fi așteptat. Mergând spre fabrica unde lucra, Sara se întrebă dacă Janos era real sau numai rodul viselor și dorințelor ei. Sau poate era rezultatul subconștient al

dorinței de a iubi și a fi iubită. Poate Janos nici nu exista ci era o persoană inventată de ea, care avea tot ce-și dorea ea de la un bărbat.

Tom Caldwell fu acela care o asigură că Janos era cât se poate de real. De cum intră în biroul lui el o și întrebă dacă fusese fericită în weekend. Sara îi răspunse vag:

– Totul a decurs conform planurilor.

– Și ungurul? A rămas la Stonethwaite?

– Nu, a plecat la Londra la un interviu.

Sara schimbă imediat discuția, cu o problemă de proiectare, și răsuflă ușurată: Janos exista.

El nu se întoarse până vineri.

O aștepta lângă mașina ei, la poarta fabricii. Nu se manifestară așa cum ar fi vrut, conștienți că era lume prin preajmă. Dar Sara știu că Janos abia aștepta să fie cu ea, din irizările ochilor lui și dintr-o scurtă strângere de mână. Zâmbindu-i și strângându-i mâna în același fel, Sara își dezvălui bucuria revederii. Și cu toate că era o după-amiază posomorâtă, cu nori de ploaie amenințători, Sarei i se păru că orașul devine dintr-o dată frumos, ca animat de o lumină magică.

Ajunși în intimitatea apartamentului ei, amândoi dădură frâu liber sentimentelor și bucuriei de a fi

împreună. Sara se abandonă brațelor lui. Mai apoi discutară. Janos avea vești bune, era chiar entuziasmat de întâlnirea cu Gareth Williams. Acesta îi promisese un post în orchestra de viori și imediat după căsătorie avea să înceapă repetițiile.

– Asta ți-ai dorit, nu?

– Este un început, Sara, un pas în direcția dorită. Imediat ce se va vedea ce bine cânt mi se va da conducerea orchestrei și voi cânta solo la vioară. Orchestra asta face multe înregistrări și turnee. Voi deveni cunoscut și mi se vor oferi contracte și cu alte orchestre.

Lipsa lui de modestie, siguranța că va deveni celebru o amuzau și începu să-l necăjească. Janos o sărută. Ea încercă să scape de el râzând. Janos o prinse și o duse în dormitor. Făcură dragoste din nou, găsind plăcerea descoperirii de senzații noi.

Încetul cu încetul, întunericul puse stăpânire pe încăperea în care se aflau. Întinși în pat, îmbrățișați, ei continuau să discute, oprindu-se doar pentru a se săruta.

– Tot mai vrei să te măriți cu mine, peste două săptămâni?

– Da, Janos, vreau din toată inima.

– I-am mărturisit lui Gareth că mă voi căsători cu o englezoaică. Mi-a spus că este o idee bună și mi-a urat mult noroc. Janos o strânse în brațe îngropându-și fața în părul ei. Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am cunoscut, Sara, murmură el. Nu știu ce aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici în noaptea în care am sosit și dacă n-ai fi fost atât de bună și generoasă.

Sara își îngropă fața la pieptul lui.

– Va trebui să profităm din plin de timpul pe care-l vom mai petrece împreună, îi spuse el. Când voi începe repetițiile nu voi mai avea timp să fiu cu tine. Vei veni să locuim la Londra împreună? Sau rămâi aici?

– Aș prefera să rămân aici... cel puțin deocamdată. N-aș vrea să renunț la slujba mea, îmi oferă satisfacții.

– Înțeleg. Nici eu n-aș vrea să renunți la ea numai pentru a fi tot timpul cu mine. Deci deocamdată voi veni aici ori de câte ori voi avea timp liber și tu vei veni la Londra când vei putea, nu?

– Și dacă voi rămâne însărcinată? murmură ea. Ai vrea un copil, Janos?

Spre uimirea ei Janos se crispă. Se ridică, apoi se așeză pe marginea patului. Retragerea lui o luă prin surprindere, iar Sara se sprijini într-un cot, încercând să-i vadă fața în întuneric.

– Ce este, Janos? Nu-ți plac copiii? Nu vrei să avem o familie adevărată?

– În viitor, poate, zise el. Dar deocamdată, nu. Și nu va fi posibil mult timp de acum înainte. Timpul pe care-l vom avea pentru noi este foarte drămuit și te voi vrea numai pentru mine, Sara. Te-am dezamăgit? Ți-ai fi dorit un soț mai domestic?

Oare asta și-ar fi dorit? Nu știa ce să-i răspundă. Dar în mod sigur dorea să fie femeia la care el să revină, cu care să-și petreacă viața.

– Nu sunt dezamăgită, te iubesc așa cum ești.

– Îți mulțumesc, iubito, murmură el sărutând-o.

Următoarele două săptămâni trecură într-o stare de fericire pentru Sara, care se ducea dimineața la slujbă și nu știa cum să se întoarcă mai repede acasă unde o aștepta Janos. Se căsătoriră într-o sâmbătă din aprilie, în care ropotele de ploaie erau întrerupte de perioade de intensă strălucire a soarelui și după ceremonie plecară în mașina ei spre coastă pentru a petrece noaptea într-un hotel cu vederea spre mare.

Luni dimineața Janos plecă la Londra promițându-i că-i va telefona să-i comunice adresa lui. După ce-l conduse, Sara plecă la slujbă, neștiind cum să-i spună lui Tom Caldwell noutățile pe care le ascunsese de el.

Așteptă să se facă ora patru și jumtăte. După ce o privi câteva minute practic rămas fără grai, el izbucni:

– Ce prostie ai putut face, Sara! Cum te-ai lăsat păcălită astfel?

– Păcălită?! exclamă ea.

– Da, păcălită să faci ceea ce în mod normal, dacă ai fi fost în toate mințile, n-ai fi făcut!

– N-am fost păcălită, Tom!

– Nu? Crezi că ești singura care nu realizează ce se întâmplă cu ea decât când este prea târziu? Apare un Făt-Frumos, un tip romantic, misterios, care face uz de farmecele sale și cât ai clipi tu îl și iei de bărbat! Dacă nu se însura nu avea cum să rămână aici, în țară, Sara, nu înțelegi? O, Sara, am crezut că ești mai inteligentă. Cum să te dai pe mâinile unui aventurier care și-a părăsit ilegal patria?

– Janos are acte în regulă. I s-a permis să vină s-o viziteze pe Cecilia.

– Are și dreptul de a lucra aici?

– Păi... nu știu, dar cred că-l are pentru că i s-a oferit un post de violonist la New Century Orchestra. A plecat de dimineață acolo.

– Da, după ce a obținut ce-a vrut, adică un certificat de căsătorie, te-a și părăsit.

– Nu m-a părăsit, Tom. Vezi tu... avem amândoi cariere la care nu putem renunța și nu putem trăi în același loc, așa că vom fi pe drumuri o vreme, când aici, când la Londra. Sara ridică bărbia sfidător: au mai făcut-o și alții.

– Da, am mai auzit prostii de-astea. O căsătorie de conveniență, mai ales pentru el. Cu un oftat Tom se întoarse la biroul lui. Dar Cecilia ce spune despre căsătoria ta?

– Nu știe încă. N-am spus nimănui, doar ție.

– De ce nu m-ai întrebat înainte de a face pasul ăsta, Sara? întrebă el. Nu-mi răspunde, știu și singur din ce motive n-ai făcut-o. Ai știut că voi fi împotrivă și voi încerca să te previn. Dumnezeule, Sara, tot nu-mi vine să cred că tocmai tu, fata cea greu de cucerit, cu capul pe umeri, cazi în plasa primului escroc. Ai fost oarbă, Sara, individul s-a folosit de tine, te-a sedus...

– Ajunge, Tom! Sara se înfurie dintr-o dată. Cine te aude vorbind ar crede că ești gelos pe Janos.

– Dar sunt, Sara. Te-a furat de sub nasul meu.

– Tu nu ai dreptul să fii gelos și nici să-mi critici căsătoria. Iar el nu este ceea ce spui tu – un aventurier fără o lețcaie. Este un muzician extrem de talentat, care a venit aici în căutarea libertății de exprimare.

– Pe naiba, Sara! Să fii convinsă că te-a luat numai pentru a obține dreptul de ședere și de muncă în această țară.

– Și ce dacă? îl înfruntă Sara. Dacă prin căsătoria cu mine a avut posibilitatea de a găsi libertatea pe care o căuta, sunt bucuroasă că l-am ajutat s-o găsească.

– Va pune întotdeauna cariera înaintea căsătoriei și când nu va mai avea nevoie de tine, te va lăsa!

– Oprește-te! strigă ea. Nu încerca să-mi distrugi imaginea frumoasă a căsătoriei! Era mai bine dacă nu-ți spuneam că m-am măritat! Răsucindu-se pe călcâie Sara ieși din încăpere.

Tom nu mai făcu vreodată referire la căsătoria ei și trecu câtva timp până ajunseră din nou în relații de prietenie. Iar acea mică suspiciune, că fusese folosită de Janos, care încolțise în mintea ei, dispăru. De multe ori ea se gândi să-l întrebe dacă se căsătorise cu ea

pentru a-și rezolva problemele dar n-o făcu niciodată, temându-se că ar putea distruge bazele și așa fragile ale căsătoriei lor, pe care nu le-ar mai putea reface vreodată.

Relația lor era una fragilă, ca o pânză diafană de păianjen în care fuseseră prinși amândoi, iar în puținele momente în care se aflau împreună în apartamentul ei sau al lui din Chelsea, se străduiau să adauge câte ceva acestei pânze în care să se învăluie tot mai strâns.

Pe măsură ce Janos era tot mai prezent în viața muzicală a Londrei, venea tot mai rar la Manchester, iar ea mergea tot mai des la Londra, la concertele lui. Îi plăceau aceste vizite și chiar se împrietenise cu Ida Williams, soția dirijorului.

– Nu știu cum suporți să-l lași aici pe Janos, îi spuse Ida într-o seară. Cred că de fiecare dată când vă luați rămas-bun simțiți o strângere de inimă. Și cred că-ți faci probleme când nu este cu tine.

– Te referi la sănătatea lui? La ce mănâncă? Sau dacă are lenjerie curată? De ce să-mi fac probleme? Știe să aibă grijă de el, să gătească, face un gulaș și un papricaș delicios... Iar dacă nu mă crezi ar trebui să veniți o dată când sunt și eu aici. Uite, chiar vă invit sâ mbăta viitoare.

– Vom veni cu plăcere, zise Ida.

– Și adu-o și pe Davina. Am înțeles că ia lecții de la Janos.

– A fost dorința ei. A insistat destul de mult, pentru că eu i-am spus că Janos are deja destui elevi.

– Este o fată foarte frumoasă și știe ce vrea. La cei șaptesprezece ani ai ei Davina era o fată înaltă cu ochi albaștri, un minunat păr negru, ondulat, care-i ajungea până în talie, un ten de porțelan și buze senzuale. Atunci când Janos era de față, nu-și mai lua ochii de la el.

– Sara, nu vreau să consideri că intervin, dar nu la sănătatea lui mă refeream. Poate că sunt puțin demodată dar cred că rolul soției este să fie aproape de soț. De fapt, întrebarea mea altfel formulată ar fi: nu te temi de celelalte femei?

– Dacă aș face-o ar trebui să încep cu Davina, nu? Îți mulțumesc pentru grija ta, Ida. Mi-ar plăcea să fiu alături de el tot timpul, dar îmi place și munca mea. Iar acum trebuie să plec, altfel pierd trenul.

– Chiar mi-aș dori să-l pierzi, șopti Janos, în timp ce se îndreptau spre gară. Dar tu întotdeauna te grăbești să pleci la Tom Caldwell.

– Nu la el mă grăbesc, ci la slujba mea.

– Văd că munca înseamnă mult pentru tine, mai mult decât relația noastră... Caldwell pocnește din bici, iar tu alergi să-i faci pe plac. Pe mine nu mă asculți niciodată.

– Sigur nu ești gelos pe Tom? N-ar trebui să fii. Relația noastră este una de serviciu, atât. Seamănă cu relația dintre tine și Davina Williams.Tu ești profesorul iar ea eleva.

– Cine ți-a spus despre ea?

– Ida.

– Și te-a făcut geloasă?

– Ar trebui să fiu?

– Poate.

– Janos! exclamă ea. Tu ai douăzeci și nouă de ani, iar ea doar șaptesprezece, este încă elevă. Sper că n-o încurajezi la... Sara era prea șocată pentru a-și găsi cuvintele.

– N-are nevoie de încurajarea mea, este precoce și are tendințe spre promiscuitate. De fapt, este o belea. Dar deodată el o prinse în brațe. Sărută-mă, Sara, șopti el. Și mai rămâi o noapte cu mine. Nu, mai stai trei sau patru nopți, până când plec în turneu în Statele Unite. Voi lipsi aproape două luni. Am nevoie să fiu cu tine.

– Bine, stau, șopti ea.

Capitolul 4

Aplauzele și uralele izbucniră imediat ce se termină concertul, oamenii se ridicară în picioare să ovaționeze. Sara, care reveni astfel în prezent, se ridică și ea, urmărindu-l pe Janos care se înclină, dădu mâna cu dirijorul, apoi după ce se înclină și în fața orchestrei se mai înclină o dată în fața auditoriului și părăsi scena, urmat de dirijor.

Dar aplauzele nu încetară și publicul nu se așeză. Janos reveni, singur de data asta, zâmbind încântat de aplauzele adresate. Din nou le făcu semn celorlalți instrumentiști, încercând să-i facă să se ridice, să împartă ovațiile cu el. Dar aceștia n-o făcură, ci se alăturară și ei aplauzelor publicului.

Janos părăsi din nou scena dar începură să se audă voci care strigau „Bis!“. După câteva minute reapăru dirijorul aducându-l și pe Janos. Dirijorul lovi cu bagheta de marginea pupitrului și aplauzele încetară, iar lumea își reluă locurile pe scaune. Janos făcu un pas în față.

– Ca apreciere a primirii călduroase pe care mi-ați făcut-o, aș vrea să vă cânt Serenada melancoliei de Ceaikovski, anunță el, și încă o dată, Sarei i se păru că se uită la ea.

O, Dumnezeule, ea nu mai putea suporta să asculte muzica lui divină, trebuia să plece. Dar era prea târziu. Orchestra începuse să cânte iar Janos își ridicase vioara. Cu ochii închiși, de parcă s-ar fi străduit să-și amintească notele, el începu să interpreteze un solo, iar Sara se trezi transportată înapoi în apartamentul din Chelsea, cu vedere spre Tamisa, în zilele petrecute cu el înaintea turneului Orchestrei New Century. El exersase în fiecare zi această piesă, timp în care Sara devenise tot mai conștientă de adevărul vorbelor lui Tom care-i spusese că ea va fi întotdeauna pe locul doi în inima lui Janos. Nici o femeie nu va ocupa primul loc. Nici un copil. Întotdeauna muzica va fi prima, ei îi dedicase viața.

Dar în zilele acelea pe care le petrecuseră la Londra, Sara simțise de câteva ori că ea însemna pentru el mai mult decât orice altă femeie, mai ales atunci când fusese conștientă de contopirea trupurilor și minților lor. Dar o dată ce el plecă și ea se întoarse la Manchester, se simți trădată și părăsită, de parcă ar fi simțit că Janos nu se va mai întoarce la ea. Singurul mijloc de a scăpa de durerea asta era să se dedice trup și suflet muncii ei, să-și alunge orice gând din minte. Era singura posibilitate de a supraviețui fără el.

Cele opt săptămâni trecură încet. Primăvara venise mai devreme în acel an. Se topise zăpada, apăruseră florile primăverii în culori vii. Ziua în care Sara sosi la Londra pentru a pregăti venirea lui Janos care urma să aibă loc a doua zi, fu una foarte călduroasă, camerele erau pline de lumina soarelui iar ea se apucă de curățenie și de gătit, cu inima plină de bucurie.

Seara fu invitată la familia Williams, care mai avea un musafir din Austria, o cântăreață, Elisabeth Herrenkoff. Ida făcu prezentările:

– Sara este soția lui Janos Vaszary, cred că-l cunoști destul de bine.

– Sigur că-l cunosc! exclamă aceasta. Era o femeie frumoasă de vreo treizeci și cinci de ani, care vorbea o engleză perfectă. A locuit cu noi la Viena după ce a părăsit Ungaria. Eu i l-am prezentat lui Gareth.

– Înseamnă că la voi și-a lăsat prețioasa lui vioară, zise Sara cu un zâmbet.

– Așa este, spuse Elisabeth amuzată. Iar tu cred că ești englezoaica pe care a cunoscut-o la Salzburg, care i-a promis să se mărite cu el, dacă ajunge vreodată în această țară. Cânți la violoncel, nu?

Surprinsă, Sara nu răspunse câteva secunde. Ce putea răspunde? Cum putea minți în fața Davinei și a Idei care știau că nu cântă la nici un instrument?

– Nu, aceea a fost verișoara mea, Cecilia, zise ea cu jumătate de gură. Când s-a întors Janos aici, ea se măritase deja. Locuiește acum în California.

– Așa că Janos te-a luat pe tine de nevastă, în locul ei. Elisabeth avu o sclipire ciudată în priviri și apropiindu-se de Sara o sărută și-i spuse: îmi pare bine c-a făcut-o, sper că sunteți fericiți împreună.

Momentul dificil fusese depășit, dar seara fu stricată pentru Sara deși ea încercă din răsputeri să ascundă faptul că fusese afectată de vestea că Janos o ceruse pe Cecilia de nevastă.

– Mă bucur să aflu că Janos are succes aici, zise Elisabeth când rămase singură cu Sara; Ida se dusese la bucătărie după cafea, iar Davina dispăruse, probabil pentru a exersa. Cred că ți-a spus prin câte a trecut în Ungaria.

– Mi-a spus câte ceva. Nu-i prea place să vorbească despre vremurile acelea.

– Nu mă surprinde că nu-i face plăcere. A suferit mult. A fost închis de două ori.

– De ce? întrebă Sara cu ochii mari.

– Pentru că a încercat de două ori să fugă din țară. Îți imaginezi ce chin a fost închisoarea pentru cineva cu exuberanța lui, cu dragostea lui de viață și de muzică. A pierdut-o și pe Eva și copilul. Un altul mai slab ar fi renunțat, dar nu și el. Încrederea în sine, ideea că a fost binecuvântat cu un mare talent, capacitatea de a produce bucurie oamenilor, toate astea l-au ajutat să depășească obstacolele.

– Cine a fost Eva? întrebă Sara.

– Iubita lui, îi răspunse Elisabeth. N-au fost căsătoriți, dar au trăit împreună la Budapesta, iar el a iubit-o mult. Ea a murit la naștere iar copilul, nici el n-a supraviețuit. Nu ți-a vorbit despre ea?

Sara clătină din cap uluită. Ida intră cu tava cu cafea și subiectul se schimbă. Nu mai rămase mult timp, pretextând că trebuia să se culce devreme întrucât avionul lui Janos sosea a doua zi dis-de-dimineață.

Se duse singură sus la cuier să-și ia haina și tocmai pleca când o auzi pe Davina.

– Cum te simți acum când ai aflat că Janos s-a însurat cu tine în locul Ceciliei? întrebă aceasta. Cum te simți ca substitut?

Sara se prefăcu subit foarte interesată de faptul că nu i se închidea catarama. Realiză brusc că fata nu era atât de naivă precum părea. Era o tânără atrăgătoare și periculoasă care în mod sigur făcuse uz de farmecele ei în fața lui Janos.

– Ce te face să crezi că sunt un substitut? o întrebă ea aparent calmă.

– Știu să fac legături atunci când este cazul. Am auzit ce-a spus Elisabeth și mai știu că pentru ca un imigrant să poată rămâne în Anglia trebuie să se căsătorească.

– De unde știi?

– L-am auzit pe Janos discutând cu tata.Tata l-a întrebat dacă ar putea să se căsătorească, iar el i-a răspuns că are pe cineva la Manchester, așa că tata i-a recomandat să se însoare cât mai repede și el a plecat s-o caute pe verișoara ta, dar s-a însurat cu tine. Doar nu-ți imaginezi că s-a îndrăgostit de tine? Te-a luat pentru că trebuia să se însoare foarte repede. Nu te iubește deloc. Davina o privi lung. De fapt nu cred că un tip temperamental ca el se poate îndrăgosti de o tipă atât de rece ca tine.

Sara, care-și punea mănușile, se străduia din greu să n-o plesnească. Îndreptându-se spre ușă, ea-i spuse Davinei:

– Nu ești într-o dispoziție prea bună. Ce s-a întâmplat? Te-a respins Janos? Te deranjează că te tratează ca pe un copil și nu ca pe o femeie? Ești geloasă pe mine? Pentru că știi că nu-l vei avea niciodată?

– Nu te iubește, iubește doar muzica! strigă Davina, cu figura schimonosită de plâns. N-o să rămână cu tine. O să te părăsească într-o zi când n-o să mai aibă nevoie de tine Și-a rezolvat problema cu ajutorul tău, s-a folosit de tine...

Sara nu mai aștepță, deschise ușa și plecă fără a-și mai lua rămas-bun de la Ida și Elisabeth.

Nu te iubește! O să te lase într-o zi! S-a folosit de tine!

Toată noaptea o chinuiră vorbele Davinei, făcând să transpară la suprafață suspiciunea pe care i-o plantase Tom în minte. *Ai fost o proastă! Te-a păcălit foarte ușor!*

Încetul cu un încetul, Sara realiză că așa era. Fusese ușor pentru el s-o păcălească pentru că ea tânjea după dragoste, așa că se lăsase înșelată de primul bărbat care-i oferise romantism.

Dar nu-și mai putea îngropa capul în nisip. Cu un an în urmă Janos îi ceruse să nu-l mintă deloc pentru că nu voia ca vreo minciună să strice relația lor, care se bazase pe completa sinceritate. De fapt, realiză ea, Janos o mințise permanent. Avusese nevoie de un certificat de căsătorie, așa că o sedusese, iar ea se lăsase păcălită.

Adormi în zori, prea dezgustată de propria-i prostie pentru a plânge, și nu se trezi devreme așa cum plănuise. Se trezi sărutată de Janos și mângâiată de mâinile lui lacome.

– O, te-ai întors, șopti ea somnoroasă, uitând ce aflase despre el cu o seară în urmă. Brațele ei se încolăciră în jurul lui. Janos care făcuse duș, avea pielea încă umedă și se strecură în pat lângă ea, plin de dorință.

– Nu, nu încă. Amintirea durerii de peste noapte îi apăru în minte, și-l împinse cu putere. Nu acum.

Janos o privi de parcă ar fi vrut să continue ceea ce începuse, în pofida voinței ei. Sara se ridică repede, dar alunecă și căzu lângă pat.

– De ce nu acum? șopti Janos, care se așeză lângă ea pe covor. Mi-a fost foarte greu două luni fără tine, Sara. O luă din nou în brațe, iar ea fu aproape de a-i ceda. Cu ultimele puteri, ea luptă să se elibereze, îl împinse și se ridică.

– Nu vreau! Nu vreau să...Te rog să nu mă mai atingi vreodată! Trebuie să stăm întâi de vorbă. O să fac o cafea... Sara se întoarse și părăsi încăperea.

În bucătărie umplu ibricul cu apă, cu mâinile tremurând. Era prima oară în viața lor de cuplu când îl respingea și efortul făcut îi produse o senzație de rău. Nici nu știa cum va reacționa. Chiar după un an de căsătorie ea simțea că Janos îi ascunde multe și că putea moșteni foarte multă violență de la strămoșii lui barbari.

– Sara! Auzi vocea lui puternică, rece și se întoarse spre el. Era îmbrăcat într-un halat de mătase și o privea încruntat. Avea o strălucire ciudată în ochi iar colțurile gurii îi tremurau imperceptibil. Ce se întâmplă, Sara? De ce te comporți astfel? Janos făcu un gest cu mâna din care ea înțelese că îi critica felul în care arăta, așa cum se trezise de dimineață, cu părul nepieptănat.

– Sunt obosită, n-am dormit bine, fu replica ei.

– Poate că nu te-au lăsat problemele de conștiință s-o faci, nu?

– Ce tot spui, Janos? De ce nu m-ar lăsa conștiința să dorm?

– După cum ți-am mai spus, opt săptămâni au fost o perioadă destul de lungă pentru amândoi. Poate ai obosit să mă tot aștepți și ai găsit alinare în brațele altui bărbat.

– Ce minte întortocheată ai, Janos! Cum poți să gândești astfel?

– Nu este greu să gândești așa ca mine. M-ai refuzat, n-ai vrut să facem dragoste, nu era normal să mă gândesc la motive? Singurul plauzibil este că ți-ai găsit un iubit. Așa este, Sara? zise el pe un ton amenințător.

– Și dacă ar fi așa? Ce-ai face?

Timp de o secundă Janos o privi tăcut, cu ochi reci.

– Acum, când voi pleca din nou nu mă voi mai întoarce la tine, îi spuse el.

– Deci nu-ți place să fii numărul doi, din câte înțeleg. De asta nu te mai întorci?

– Exact. Janos se apropie de ea zâmbindu-i. Ar fi trebuit să mă cunoști de acum, vreau să fiu primul în muzică și în dragoste. Janos o prinse în brațe și o trase spre el vrând s-o sărute, dar înainte ca el s-o poată face Sara se trase înapoi, lovindu-se de un dulap.

– Ieri am cunoscut o prietenă de-a ta, zise ea. Elisabeth Herrenhoff. Am fost amândouă invitatele familiei Williams.

– Elisabeth este la Londra! exclamă el. Cât timp stă? Sper să apuc s-o văd înainte de plecare. Ți-a spus că am locuit în casa lor la Viena, înainte de a veni aici?

– Mi-a spus multe lucruri despre tine, pe care tu ai considerat că este mai bine să nu mi le spui... închisoarea, Eva, copilul... De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre Eva?

Janos o privi de parcă ar fi vrut să pătrundă în mintea ei și să vadă ce era dincolo de această întrebare.

– Ce rost avea să-ți vorbesc despre o femeie pe care am cunoscut-o cu ani în urmă și care nici măcar nu mai este în viață?

– Ai iubit-o?

– A, asta era problema! Ești și geloasă acum! Am iubit-o în felul meu, zise el. Sara observă că el se întristase dintr-o dată și o venă începuse să i se zbată în colțul ochiului. Încerc din greu să nu mă gândesc la ea. Am trăit împreună o vreme. Apoi, eu am fost închis și în timpul ăsta, ea a născut iar copilul a murit, pentru că eu n-am putut să am grijă de ei doi. Acum înțelegi de ce n-am vrut să-ți vorbesc despre ea?

– Nici măcar despre propunerea făcută Ceciliei de a se mărita cu tine dacă ajungi la Londra?

Janos, care se îndreptase spre fereastră și-i evita privirea, se întoarse brusc spre ea.

– Nu, zise el.

– Atunci? De ce nu mi-ai spus niciodată?

– Am presupus că știi. Mi-am închipuit că verișoara ta ți-a spus atunci când ai vorbit cu ea la telefon.

– Nu mi-a spus și n-am știut până aseară.

– Ți-a spus Elisabeth?

– A presupus că eu eram englezoaica pe care ai cunoscut-o la Salzburg, care ți-a promis să se mărite cu tine. Cecilia voia să se mărite cu tine, Janos?

– Da, zise el fără s-o slăbească din ochi.

– Ăsta era mijlocul de a te stabili în Anglia, nu?

– Nu pot nega că verișoara ta a făcut parte din planul meu.

– De asta ai fost atât de afectat când ai aflat că ea nu s-a ținut de cuvânt și s-a măritat cu altul! îl acuză ea.

– Dar între timp te cunoscusem pe tine!

– Și m-ai acceptat pe mine în locul ei! Am fost substitutul Ceciliei! strigă ea. O, dacă nu m-ar fi prevenit Tom! Mi-a spus că m-ai păcălit să mă mărit cu tine. Și

cât de ușor ți-a fost, Dumnezeule! Sara vru să fugă în baie ca să-și ascundă emoțiile dar el o prinse de umeri. Dă-mi drumul! strigă ea.

– Mai întâi trebuie să mă asculți, Sara! Este adevărat că i-am propus Ceciliei să se mărite cu mine și că ea a fost de acord. Am sosit aici și m-am îndrăgostit de tine. Da, Sara, m-am îndrăgostit de tine, adăugă el citind îndoiala în ochii ei. Când mi-ai spus că Cecilia s-a măritat eu m-am simțit eliberat, pentru că pe tot drumul spre Stonethwaite nu știam cum să scap de promisiunea făcută. Nu mă crezi?

– Nici nu mai știu ce să cred, sunt foarte dezorientată, oftă Sara.

Janos îI dădu drumul la mâini, apoi își băgă mâinile în buzunarele halatului, continuând s-o privească cu ochi goi.

– Cred că preferi să-l crezi pe Tom, zise el cu amărăciune. Mi se pare firesc, îl cunoști de mai multă vreme, este compatriotul tău, iar eu voi continua să fiu același străin care trezește suspiciuni. Ceea ce ți-am spus este adevărul, Sara, nu mai pot aduce alte argumente în favoarea mea. Am crezut că m-ai simțit și ai înțeles că te iubesc.

– Nu cred că ai fost vreodată îndrăgostit de mine, continuă ea să-l acuze. Ești un îndrăgostit de profesie, Janos, fără îndoială ai multă experiență. Sara își mușcă buzele, apoi continuă: dar nu te iubești decât pe tine însuți. N-ai iubit-o nici pe Eva nici pe Cecilia, după cum nu mă iubești nici pe mine. Ești un muzician foarte talentat dar ca om ești cea mai josnică făptură... nu vreau să te mai văd vreodată!

Sara se întoarse și părăsi încăperea înainte ca lacrimile să-i curgă pe obraji. În baie dădu drumul la robinete cu putere pentru ca să nu i se audă suspinele. După ce se mai liniști se duse în dormitor unde se îmbrăcă și-și împachetă lucrurile, gata de plecare. Tocmai închidea geamanatanul când Janos, îmbrăcat acum în pantaloni negri, cămașă albă și pulovăr negru, intră și rămase în mijlocul încăperii, cu brațele încrucișate la piept.

– Unde te duci, Sara? o întrebă el în cele din urmă.

– Cu primul tren, la Manchester.

– Te întorci la Tom?

– Da, mă întorc la el, răspunse ea, cel puțin el nu pretinde că mă iubește și nu mi-ar face nici un rău.

– Sara, începu Janos, apoi se opri și-și trecu o mână prin păr, încruntat de parcă i-ar fi fost greu să-și găsească cuvintele. Ai impresia că am profitat de tine pentru că am grăbit lucrurile. Am crezut că știi despre aranjamentul cu Cecilia. Am fost convins că m-ai împiedicat să ajung la timp pentru a o prinde pe Cecilia tocmai pentru că mă plăceai. Janos se apropie de ea întinzând mâinile spre fața ei. Nu cred că negi iubirea dintre noi...

– Nu mă atinge! strigă Sara. Să nu îndrăznești să mă atingi.

Janos se opri în mijlocul gestului și-și băgă mâinile în buzunare. Era foarte palid iar oboseala datorată drumului lung pe care-l făcuse cu avionul i se citea pe față.

– Mai trebuie să-ți amintesc că ești soția mea și am dreptul să te ating?

– Nu mai ai acest drept! Te-ai folosit de această căsătorie pentru a-ți rezolva problemele și nu te pot ierta! Își luă jacheta. Așa că nu te mai osteni să-ți pui în valoare farmecele, de data asta nu vor mai funcționa în cazul meu! Plec imediat ce voi găsi un taxi și nu ne vom mai vedea niciodată, sper.

Sara trecu în camera de zi și sună la stația de taxiuri. În timp ce făcea comanda, Janos apăru îmbrăcat și el de plecare, cu geamantanul ei în mână.

– Sper că nu ai de gând să vii cu mine? îl întrebă Sara, iar el negă.

– Nu vin cu tine și nici n-o să te urmăresc, Sara. Ai nevoie de timp pentru a trece peste această supărare, așa că ți-l voi acorda.

– Deci ești de acord cu despărțirea?

– Dacă asta îți dorești tu... Eu mă întorc în Statele Unite luna viitoare, pentru mai mult timp de data asta.

– De ce? În timp ce-i punea întrebarea își aminti spusele Davinei: te va părăsi mai curând sau mai târziu, nu va fi cu tine toată viața... S-a folosit de tine. Se părea că fata știa mai multe despre Janos... Poate că el îi făcuse confesiuni în timpul lecțiilor de pian. Sara îl urî pentru duplicitate.

– În timp ce eram la New York, Miklos Zala, celebrul dirijor care a părăsit Ungaria după cel de al doilea război mondial, m-a auzit cântând și m-a invitat ca solist într-un concert pe care-l va susține la

Lincoln Center. Este ceea ce am visat eu dintotdeauna, o ocazie pe care nu-mi pot permite s-o ratez. Iar apoi, dacă voi avea noroc, vor fi și alte oferte.

– Și cum vei putea să stai în Statele Unite? Gheața din glas care tocmai începuse să se topească se strecura din nou prin venele ei realizând că el și acum, când relația lor era aproape distrusă, punea tot muzica pe primul plan. Sau o să te însori cu vreo americancă pentru a putea să trăiești acolo? Te rog să-mi dai de știre, ca să divorțez.

Janos arunca flăcări. El murmură ceva în ungară, și se îndreptă cu pași repezi spre ea tocmai când sună soneria. Sosise taxiul. Smulgându-și bagajul, Sara se repezi spre ușă și ieși trântindu-i-o în nas. Spera ca el s-o urmeze, dar ușa rămase închisă.

Sarei nu-i fu ușor să-l părăsească și după o vreme ajunse să se întrebe dacă nu cumva prin despărțirea de el se pedepsise mai mult pe ea însăși. Tânjea să-l vadă, să-i audă glasul măcar.

Trecură trei săptămâni și când se gândea cum ar fi mai nimerit să ia legătura cu Ida Williams pentru afla ceva despre el, primi o scrisoare, foarte scurtă, de la el.

„Mâine plec la New York. Voi locui acolo o vreme. Aș fi vrut să vin la Manchester înainte de plecare, dar cum știu că nu vrei să mă vezi, n-am făcut-o. Aș vrea să-ți scriu mai mult, să-ți spun că ultimul an petrecut alături de tine a însemnat enorm pentru mine, dar întrucât nu mă pot exprima prea bine în engleză, renunț. Și, la ce bun? Tot nu m-ai crede."

Janos.

Scrisoarea era plină de ștersături, fiindcă el avea dificultăți la scriere, iar Sara rămase cu ea în mână o vreme, plângând după visul pe care-l trăiseră amândoi, dar care se destrămase prea curând.

Ea nu-i răspunse la scrisoare, neavând adresa lui din New York, iar el nu-i mai scrise. Cu trecerea timpului căsătoria lor devenea o fantasmă, ca un balon care fusese spart prea devreme, imediat ce se lovise de realitate. Separați nu numai de sutele de mile distanță și de ocean, dar și spiritual, căci își văzuseră fiecare de munca lui, ea începu să simtă că nu s-au cunoscut niciodată.

Mai auzea câte ceva despre el de la Ida Williams, care-i scria regulat și includea tăieturi din ziare unde era menționat numele lui Janos. Încet dar sigur el urca scara succesului, ajunsese să cânte cu cele mai mari orchestre ale lumii.

„Vaszary este cel mai bun violonist, scria un critic. Să fim fericiți că i s-a dat ocazia să vină aici să ne încânte, scria un altul. Este un magician al arcușului, singurul capabil să redea sentimentele omului de rând..."

Sara se simțea mândră în asemenea ocazii. Apoi, își amintea cum o păcălise și-și ștergea din minte amintirea lui. Se gândi că trebuia să divorțeze de el, dacă nu cumva o va face el primul.

Viața mergea înainte. Sara se dedică în exclusivitate muncii ei, în mare parte și pentru a uita nereușita ei căsătorie, iar când Tom Caldwell fu promovat ca director al fabricii, ea ocupă postul lui, de șef al serviciului de proiectare.

Era de Crăciun în cel de al doilea an de când se despărțiseră când primi o invitație de la părinții Ceciliei să-și petreacă vacanța la Stonethwaite. O așteptau și pe Cecilia care urma să vină cu soțul și fiul.

– I-am scris mamei și am rugat-o să te invite, îi spuse Cecilia când se întâlniră. Vreau să știu ce s-a întâmplat între tine și Janos. Cred că știi că toată America este nebună după el.

– Ai fost la vreun concert al lui?

– Nu încă, dar imediat ce se va anunța vreunul la Los Angeles sau San Francisco, mă voi duce. Sara, ce s-a întâmplat cu voi? Mai sunteți căsătoriți?

– Da, dar suntem separați.

Cecilia nu se schimbase prea mult, cu toate că era mama unui băiețel dolofan de optsprezece luni, care dormea în încăperea alăturată. Arăta foarte tânără cu părul ei blond, fața ovală și ochii incredibil de albaștri.

– Chiar i-ai promis lui Janos să te măriți cu el dacă ajunge în Anglia? o întrebă Sara.

– Da, este adevărat. Ce nebunie! Dar ai constatat că știe să te facă să zici ca el. Mi-a spus că va fi o căsătorie de conveniență. Eu eram îndrăgostită de el la vremea aceea, așa că am acceptat. N-am crezut nici un moment că va reuși să ajungă aici și m-am cam speriat când mi-ai spus la telefon că se află în apartamentul tău. Nu puteam atunci să-ți spun la telefon adevărul, cu mama și tata care ascultau uimiți.

– Dar acum poți să-mi spui.

– Bine, pune-te în locul meu. Dacă ar fi trebuit să te căsătorești cu Philip, a doua zi ai fi avut chef să-ți apară un străin căruia i-ai promis să te mărițI cu el, așa, într-o doară? Philip este un scump și-l iubesc foarte mult, dar este cam puritan și n-ar fi fost de acord cu ceea ce am făcut; nu puteam risca să-l ofensez.

– Așa este, zise Sara, dar ar fi fost bine să-mi fi spus adevărul despre Janos.

– El ar fi trebuit s-o facă, dar bănuiesc că n-a făcut-o, nu?

– Nu, a făcut-o altcineva, după un an de la căsătorie.

– Îți mărturisesc că n-am crezut că vei merge până acolo încât să fii un substitut al meu, dar s-a terminat cu bine, nu?

– Ce vrei să spui? întrebă Sara.

– El a reușit să facă ceea ce n-ar fi putut face în Ungaria și are succes datorită nouă. Nu-ți pare bine că l-ai ajutat? Dumnezeule, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de el! exclamă Cecilia văzând privirea Sarei.

– Ba da, și încă prostește.

– N-am știut, zise Cecilia. Dar el nu te-a iubit?

– Așa spunea, dar a fost numai pentru a mă lua de nevastă. Acum știu că se grăbea să se însoare ca să poată cânta cu New Century Orchestra.

– Dumnezeule! exclamă Cecilia. De când v-ați despărțit?

– În aprilie vor fi doi ani. I-am spus că nu vreau să mai fiu cu el, iar el a plecat în Statele Unite. Am făcut o greșeală și am plătit scump pentru ea.

– Îmi pare rău, draga mea.Te-am crezut mai puternică, tu nu erai ca mine care mă îndrăgosteam tot timpul... am crezut c-o să știi cum să procedezi cu Janos.

– Mai bine să nu mai vorbim despre el.

– Bine, zise Cecilia veselă, hai să vorbim despre tine. Spune-mi cu ce te ocupi acum. Mama-mi spunea că ai făcut carieră. Tot Tom Caldwell este șeful tău?

– Nu, el a fost promovat, iar eu am trecut pe postul lui.

– Grozav! Călătorești mult?

– În primăvară voi pleca în Georgia pentru câtva timp.

– Grozav! repetă Cecilia. După aceea vino la noi, în vacanță. Avem o casă frumoasă, cu vedere la Pacific. Eu cânt în orchestra locală care aparține unei organizații non-profit. Te rog, vino, Sara, California este un loc minunat!

Așa că Sara își ținu promisiunea și o vizită pe Cecilia, iar California i se păru într-adevăr raiul pe pământ. Fusese primită foarte călduros de rudele și prietenii Ceciliei, iar apoi visul de a-l mai vedea o dată pe Janos i se împlinise. Din nou avu impresia că el a descoperit-o în sală și cântă numai pentru ea.

Dar ea trebui să-și amintească mereu că el era în primul rând artist, un creator de iluzii prin muzică, nu putea să iubească.

Ultimele acorduri triste ale Serenadei se stinseră, apoi se lăsă tăcerea. Când Janos se înclină, izbucni un ropot de aplauze și auditoriul se ridică în picioare.

Capitolul 5

– Minunat! exclamă Myrna Bixman, îndreptându-se spre foaier. Nu crezi?

– Da, a fost minunat! admise Sara. Ea se mai afla încă sub impresia amintirilor, ușor dezorientată, nemaiștiind dacă se afla în Anglia sau în America.

– Ce onoare pentru mica noastră orchestră să cânte cu el! continuă Myrna, îndreptându-se spre foaier unde erau așteptate de Glenn, Philip și Charles. Și el care a venit doar pentru draga noastră Cecilia.

– N-am știut, zise Sara readusă brusc la realitate. Nu mi-a spus nimic.

– A vrut să te ia prin surprindere, zise Myrna, nu fără oarecare ironie în glas.

Sara se întrebă dacă aceasta știa care era relația dintre ea și Janos.

– Cum a luat legătura cu domnul Vaszary? întrebă ea.

– A aflat că avea concert la Los Angeles și s-a dus să se întâlnească cu el la începutul săptămânii, zise Myrna, profitând de înălțimea ei pentru a privi prin foaier, unde se aflau mulți cunoscuți. Bănuiesc că ți-a spus cum s-au cunoscut, când erau studenți. Din fericire el și-a amintit de ea și a fost de acord să vină să cânte cu orchestra noastră. Sper că ea va reuși să-l aducă aici să-l cunoaștem, apoi să-l invităm la petrecerea pe care eu și soțul meu o vom da pentru membrii orchestrei. Ești și tu invitată, draga mea.

– Da, mulțumesc, Myrna, răspunse Sara și panica puse dintr-o dată stăpânire pe ea. Nu știa cum să dispară înainte ca Cecilia să-și facă apariția cu Janos.

– A, dar iat-o pe Cecilia, îl aduce și pe domnul Vaszary! exclamă Myrna entuziasmată. Pe noi ne caută, mai zise ea și făcu un semn cu mâna.

Întorcând capul, curioasă să-l vadă cât mai repede, Sara privi în direcția spre care se agita Myrna. Pe lângă fracul negru al lui Janos, părul blond al Ceciliei strălucea ca un soare, iar fața îi exprima fericire și

mulțumire pe măsură ce îl prezenta cunoscuților. În spatele lui Janos era o femeie înaltă, elegantă, zveltă, cu părul negru prins la spate. Și ea zâmbea fericită.

– Magda Scott, șopti Glenn, mă refer la cea din urma lui Vaszary, îi explică el. Este actriță, și ea tot unguroaică. Scott este numele soțului ei. Se spune că are o relație cu Vaszary și imediat ce ea va reuși să divorțeze se vor căsători.

– Dar el nu se poate căsători, este însurat, zise Sara revoltată.

– Adevărat? Cu cine? N-am văzut nimic menționat în program, deși erau multe detalii despre viața lui.

Sara își mușcă buzele.

– Am citit undeva, nu-mi amintesc unde, că este căsătorit.

– Dacă este așa, va divorța, ca Magda. La artiștii de la Hollywood este ceva obișnuit.

– Dar el nu este actor de Hollywood, protestă Sara. El... Sara deveni conștientă de felul în care o privea Glenn. El este un bărbat deosebit.

– Vorbești de parcă l-ai cunoaște, zise Glenn.

– Da, îl cunosc, recunoscu ea.

– Sara, o, draga mea, uite pe cine am adus!

Nu vreau să te mai văd niciodată. Niciodată! Propriile ei vorbe îi răsunară în minte. Sara, ți-l amintești pe Janos, nu?

Oare Cecilia era intenționat răutăcioasă? Sau o făcea doar pentru urechile celorlalți?

– Sigur că mi-l amintesc! Ce mai faci, Janos? întrebă ea întinzându-i politicoasă mâna. Ai cântat minunat.

Janos îi luă palma în mâinile sale și i-o sărută.

– Am cântat pentru tine, Sara, zise el reținându-i mâna.

– Ai știut că sunt în sală? zise ea, încă o dată prinsă în acea fragilă pânză de păianjen a relației lor, simțind că acei doi ani de despărțire nici n-ar fi trecut.

– Cecilia mi-a spus chiar înainte de începerea concertului, zise Janos privind-o de parcă ar fi vrut s-o facă să simtă că era cea mai importantă ființă pentru el.

Ea încercă să evite acea privire și-și eliberă mâna. Era convinsă că și acum Janos făcea ceea ce făcuse întotdeauna, ceea ce nu se putea abține să facă atunci când se afla în fața unei femei frumoase. Nimeni nu părea să-i privească pentru că Cecilia o atrăsese pe Myrna într-o discuție, iar Charles, Glenn și Philip discutau cu alți prieteni.

– Sara, dacă este posibil, aș vrea să ne întâlnim undeva, doar noi doi, șopti Janos.

– Janos! Se auzi glasul profund și puternic al unei femei. Nu este mai bine să mergem în Beverly Hills? Chiar trebuie să mai pierdem vremea pe aici?

– Nu încă. Janos se întoarse spre Sara spunându-i: aș vrea să ți-o prezint pe Magda Scott. Magda, ea este Sara, soția mea.

Janos arăta ca un puști care declanșase fără să vrea un foc de artificii, amuzându-se de figura uimită a Magdei. Dar și pe Sara o luase prin surprindere și de aceea se întoarse repede să vadă dacă mai auzise cineva discuția lor.

– Glumești! zise Magda, care-și recăpătase siguranța de sine și-i aruncă Sarei o privire prin care o făcu să se simtă prost fiindcă era îmbrăcată într-o rochie simplă, de bumbac.

– Nu glumesc, suntem căsătoriți de trei ani.

– Domnule Vaszary, se auzi vocea Myrnei, aș dori să te invit la petrecerea pe care eu și soțul meu o dăm în cinstea dumitale și a orchestrei.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, zise Sara încercând să-și facă loc printre cei care doreau să-și ocupe locurile acum, când pauza se terminase.

– Ai luat-o într-o direcție greșită! zise Glenn care veni după ea apucând-o de mână.

– Nu mai pot sta acolo, trebuie să plec, zise Sara și-și duse o mână la frunte.

– Ești foarte palidă, constată Glenn. Vrei să iei puțin aer curat?

El o conduse spre ieșire, unde Sara trase în piept aerul proaspăt al nopții californiene, încărcat de miresme de flori.

– Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc, Glenn, aveam nevoie de aer curat.

– Vrei să mai intrăm în sală?

– Nu, nu tocmai.

– Vrei să te conduc acasă? Sau să facem o plimbare pe coastă și să-ți arăt ascunzătoarea mea? De mult am vrut să te duc acolo, dar nu s-a ivit ocazia. Putem să bem ceva și să ascultăm muzică.

– Și petrecerea Myrnei?

– Vrei să mergi?

Sarei îi reveni dintr-o dată în minte imaginea Magdei Scott și felul posesiv în care se agățase de brațul lui Janos, și simți gelozie. Dacă Janos ar fi

adus-o și pe Magda la petrecere, cum ar putea ea să fie calmă și liniștită în fața unei asemenea provocări?

– Nu, nu vreau să merg, zise ea zâmbindu-i lui Glenn. Mai bine arată-mi ascunzătoarea ta.

– Atunci, ce mai așteptăm? Să mergem!

Drumul dură aproape o oră pe o autostradă pe care o părăsiră la un moment dat pentru a o lua pe un drum lateral, printre pini Monterey. „Ascunzătoarea" era o casă cu câteva niveluri, care denota influențe spaniole, dar interiorul era ultramodern, din lemn alb și covoare cu design original. Tablouri ale pictorilor americani împodobeau pereții. Se așezară pe o sofa de unde puteau vedea oceanul. Ascultară jazz cu Dave Brubeck și saxofonul lui George Benson.

– Vii des aici? întrebă Sara care sorbea dintr-un punci pe care i-l adusese un mexican înalt cu ochii negri.

– Ori de câte ori timpul mi-o permite, adică nu prea des, sau mai bine zis nu atât de des precum aș dori. Sau poate dacă aș avea pe cineva cu care să împart toate acestea, aș veni mai des. Mi-aș dori să fie cineva ca tine, Sara.

– Este un loc minunat, remarcă ea neputând scăpa de starea de nervozitate declanșată de Magda Scott.

Până la întâlnirea cu Janos și Magda se simțise bine în compania lui Glenn. Și fiind o considerabilă diferență de vârstă între ei, fiindcă el avea vreo patruzeci și cinci de ani, ea îl considerase un fel de frate mai mare.

– Te vei întoarce curând în Anglia?

– Din păcate, da. M-am simțit minunat aici, dar vacanța mea se termină peste câteva zile.

– Ai vreun iubit care te așteaptă?

– Nu, zise ea uimită, dar de ce-mi pui o astfel de întrebare?

– Ai fost vreodată căsătorită, Sara?

– Da, zise ea cu glas pierit și cu ochii în jos.

– Și ai divorțat?

– Nu încă.

– O vei face curând?

Imaginea Magdei Scott defilă din nou prin fața ochilor ei, apoi îl auzi pe Janos care o întreba dacă se puteau întâlni undeva, doar ei doi. Să discute problema divorțului, probabil.

– Poate, șopti ea. Dar de ce mă întrebi?

– Aș vrea să mă căsătoresc cu tine, Sara.

Ea ridică încet capul și-l privi cum o face cineva care aude ceva neașteptat.

– Te surprinde?

– Sigur că da, abia ne cunoaștem.

– La cât timp te-ai căsătorit cu soțul tău? Săptămâni, luni, ani? Sau... zile?

Luată prin surprindere Sara nu-i răspunse, goli paharul amintindu-și cum o curtase Janos și cum ea nu fusese capabilă să reziste pasiunii. Puse paharul pe măsuța aflată în fața lor și-i spuse foarte rece:

– Nu este problema ta, Glenn.

– Îmi place cum mă pui la punct, Sara. Și, desigur, ai dreptate, nu este problema mea. Nici prima mea căsătorie nu trebuie să te intereseze. Știi că și eu am fost căsătorit, nu?

– Da, mi-a spus Cecilia.

– Am divorțat acum zece ani de Tracy, iar fiica noastră are treisprezece ani.

– Locuiește cu mama ei? întrebă Sara din politețe.

– Da, atunci când nu este la școală. Câteodată vine aici într-o mică vacanță dar mărturisesc că nu ne înțelegem prea bine, nu mai pot accepta toate nebuniile adolescenței. Te-ar deranja dacă fiica ta vitregă ar veni aici câteva zile pe an?

– Dar încă n-am acceptat să mă căsătoresc cu tine, Glenn!

– Este adevărat, dar sper că te vei gândi serios la propunerea mea înainte de a părăsi America.

– Nu mă pot decide atât de repede! Va trebui să divorțez mai întâi. Poate că n-o să vreau să mă recăsătoresc atât de curând.

– Da, este posibil și mi se pare normal să nu te grăbesc. După un eșec nu dai buzna în altul. Și eu am simțit la fel după experiența mea cu Tracy. Dar acum știu ce vreau de la o femeie și cred că tu ai fi partenera de care am nevoie. Avem multe în comun.

– Zău? Și care ar fi acelea?

Sara privi în jur la interiorul luxos, gândindu-se cât de diferite erau mediile din care proveneau. Membru al unei familii foarte bogate, el nu știa cum este să trăiești fără confort material. Nu știuse cum este să suferi ceea ce suferise Janos. Totul i se oferise pe tavă.

– Suntem amândoi practici și avem capetele pe umeri, zise el. De exemplu, spre deosebire de fosta mea soție, tu n-ai intra în panică dacă ți-aș cere să organizezi o cină pentru douăzeci de invitați, la care guvernatorul statului ar fi invitat de onoare.

– Nu cred că m-aș agita prea mult.

– N-am de gând să pretind că m-am îndrăgostit de tine, Sara. Suntem doi adulți care s-ar putea înțelege bine.

– Dar aș vrea să-mi continuu munca...

– Asta te-ar face fericită?

– Sunt pasionată de design și nu cred c-aș putea renunța la munca mea pentru a mă ocupa doar de casă.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care Glenn zise:

– Chiar trebuie să lucrezi tot timpul pentru fabrica aia de textile? De ce nu lucrezi pe cont propriu, să creezi modele pe care apoi să le vinzi altor companii?

Era ceva ce Sara sperase dintotdeauna să poată face, dar neavând prea mult capital nu se putuse lansa într-o astfel de afacere.

– Da, aș putea, dacă ar exista și o susținere financiară corespunzătoare, replică ea.

– Mărită-te cu mine și o vei avea, zise Glenn vorbind ca un om de afaceri. Îți voi oferi experiența mea de director de vânzări al uneia dintre cele mai mari companii din țară și-ți voi promova modelele unde vei vrea, iar numele de Sara Cranston va ajunge

cunoscut pretutindeni. Ce zici, am putea pleca de la asta în căsătoria noastră? Vei continua să-ți faci munca de designer iar eu te voi susține.

Era opinia unui bărbat practic, cu capul pe umeri, care știa ce vrea și care considera iubirea un lucru neesențial într-o căsătorie. Sara se simți stânjenită amintindu-și dintr-o dată cu durere în suflet felul pasionat în care Janos îi făcuse curte. Privindu-l pe Glenn nu și-l putea imagina îndrăgostit sau făcând dragoste. În mod sigur pe el nu l-ar interesa să provoace o femeie la o reacție pasională, așa cum făcea Janos de fiecare dată.

– Ei, ce zici, Sara? Cum ți se pare oferta mea?

– Mă voi gândi, zise ea evaziv.

– Sunt sigur c-o vei face. Cât de repede poți divorța?

– Nu știu sigur. Eu... va trebui să discut cu Janos mai întâi.

– Janos? repetă Glenn. Te referi la Vaszary?

– Exact.

– A, de asta erai atât de sigură că este căsătorit. Dar de ce ați păstrat secretul amândoi? Când am văzut că-l aduce Cecilia în grupul nostru n-aș fi bănuit că odată ați fost intimi. De când v-ați despărțit?

– De doi ani.

– El te-a lăsat sau tu?

– Ne-am despărțit de comun acord.

– Atunci nu vor fi probleme când vei vrea să divorțezi.

– Sper că nu... Iar acum trebuie să mă duc la Cecilia, își va face probleme din cauza mea.

– Ar fi bine să-l prinzi pe Vaszary înainte de a pleca la Los Angeles. Dacă vrei pot s-o sun pe Myrna, să întreb dacă este la petrecerea ei. Ai putea discuta cu el și aranja lucrurile imediat.

– Nu, prefer să-i scriu, divorțul se poate aranja fără să fie nevoie să ne mai vedem vreodată.

– Acum înțeleg de ce ai părăsit sala de concerte ca o vijelie și de ce n-ai vrut să mergi la petrecerea Myrnei. Ți-e teamă de el?

– Teamă? Nu. Numai că nu mai vreau să-l văd, căsătoria noastră a fost una de conveniență, pentru ca el să poată rămâne în Anglia după ce-a scăpat din Ungaria. Cred că și el abia așteaptă să scape din această căsătorie formală.

– Bine, în acest caz n-o mai sun pe Myrna. Acum vreau să-ți arăt și restul casei, pentru ca atunci când te vei întoarce în Anglia să ai la ce să te gândești.

*

* *

Era ora unu noaptea când mașina lui Glenn lăsă în urmă tufele de oleandru ale luxoasei sale vile, pornind spre ranchul familiei Merton, aflat pe malul oceanului, nu departe de golful Morro. Cecilia și soțul ei se întorseseră acasă.

– Cred că s-au culcat deja, șopti Sara văzând că mașinile erau în garaj deși nu era nici o lumină aprinsă.

– Poți intra fără să-i deranjezi?

– Cred că da, camera mea are vedere spre ocean.

– O să te conduc până acolo, să mă asigur că ai intrat cu bine.

– Îți mulțumesc pentru grijă, zise ea și încercă să deschidă fereastra camerei. Și pentru faptul că mi-ai arătat „vizuina" ta.

– A fost plăcerea mea, Sara, o asigură el. Sper că ai luat în serios propunerea mea de căsătorie.

– Mă voi gândi la ea. Noapte bună, Glenn.

El ezită o secundă apoi se întâmplă ceea ce ea și-ar fi dorit cel mai puțin, Glenn o sărută.

– Poate și asta te va ajuta să iei o hotărâre, zise el. Noapte bună, Sara. Ne vedem mâine.

El mai așteptă până când Sara intră în cameră pe fereastră. Răsuflând ușurată că era în sfârșit singură, Sara aprinse lumina. Deși era târziu, nu se simțea deloc obosită. Își dorea ca Cecilia să nu se fi culcat și să poată vorbi cu ea, să afle despre petrecerea Myrnei și mai ales despre Janos și iubita lui, Magda Scott.

Dar ce mai conta dacă Janos o dusese la petrecere? Ce mai conta dacă el avea o aventură cu acea actriță frumoasă? Auzi un zgomot care o făcu să creadă că Glenn se întorsese. Privind spre fereastră observă cum aceasta se deschide și Janos pătrunse în încăpere, la fel cum făcuse și ea. Era îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă descheiată, fără cravată și jachetă....

– Ce cauți aici? reuși ea să îngaime.

– Am așteptat să te întorci. Unde ai fost, Sara?

– M-a invitat un prieten să-mi arate casa.

– Cel care te-a sărutat aici? L-am văzut și am așteptat politicos ca el să plece. M-am bucurat că te-ai întors acasă, Sara și n-ai rămas cu prietenii tăi acolo. Am sperat să te întâlnesc la petrecere, și înevăzându-te am întrebat-o pe Cecilia despre tine, iar ea m-a invitat aici. De ce n-ai venit la petrecere? Ai vrut să mă eviți?

– Da, într-un fel... zise Sara evitându-i ochii care-i evocau atâtea amintiri. De ce ai vrut să mă vezi?

– Am vrut să văd cum mai arăți, dacă mai ești așa cum mi te aminteam, zise Janos venind spre ea. Ești la fel dar totuși ceva s-a schimbat la tine. Ți-ai schimbat coafura și ai început să te machiezi. Și parcă ești mai rece, mai sobră ca de obicei.

– Sper că nu te așteptai să fiu la fel după cele ce mi-ai făcut, îi răspunse ea trântind ușa unui dulap, privindu-i imaginea reflectată de oglinda dulapului. Observă că se mai îngrășase, că nu mai era atât de tras la față.

– Nu te-am păcălit pentru ca să te măriți cu mine, Sara, ai făcut-o de bunăvoie.

– N-aș fi făcut-o dacă aș fi știut că ai venit în Anglia ca să te însori cu Cecilia.

– Nu? Ba cred că ai fi făcut-o oricum. Tânjeai să fii iubită, să te căsătorești.

– Bănuiesc că ai venit să discutăm despre divorț, ca să te poți recăsători, îi spuse ea cu răceală în glas. Ar fi mai bine să ne axăm pe discuția referitoare la despărțire, Janos.

– Sara, ți-am lăsat destul timp de gândire.

– M-am decis în urmă cu doi ani. Iar acum sunt obosită și aș vrea să mă culc, mai ai ceva de spus?

– Poți să te culci iar eu voi sta aici în fotoliu, să te veghez, Sara.

– N-am chef să mă dezbrac cu tine în cameră, te rog să ieși!

– Întotdeauna ai fost o pudică.

– Janos, te rog, du-te în camera ta. Vom continua discuția dimineața.

– De ce nu acum? Este deja dimineață. Nu-ți face probleme, draga mea, dezbracă-te și culcă-te.

– Și amanta ta nu-și va face probleme neștiind unde te afli?

– Amantă? Care amanta? întrebă el foarte senin.

– Nu pretinde că nu știi, mă refer la iubita ta, Magda Scott. Sunt sigură că Cecilia n-a putut să n-o invite și pe ea aici.

Janos deveni dintr-o dată serios.

– Încă o dată observ că ești gata să crezi tot ce spune lumea despre mine. Magda nu este aici, s-a întors la Beverly Hills. Între noi nu este ceea ce presupui tu. N-am o relație cu ea.

– Dar vrea să se mărite cu tine.

– Oare? Cine ți-a spus asta? Cel care te-a sărutat acum câteva minute? El este succesorul lui Tom Caldwell?

– N-am fost îndrăgostită de Tom Caldwell. Și nu sunt nici de Glenn Bixman.

– De ce te-aș crede când am văzut cum te-a sărutat, cu patimă, ca un îndrăgostit? Și nici nu l-ai respins.

– N-a fost un sărut de îndrăgostit, zise ea observând că Janos o privea cu scepticism. Nu cred că vei înțelege. Acum aș vrea să te duci în camera ta, vom discuta mâine problema divorțului.

– Nu vreau să discut despre divorț.

Privindu-l așa cum stătea în fața ferestrei, Sara își spuse că el mai era o amenințare pentru liniștea ei sufletească.

– Ai spus că vrei să discutăm, Janos.

– Da, să discutăm despre noi, să facem dragoste.

– Niciodată! Sara își acoperi urechile cu palmele pentru a nu mai auzi ce i se spunea. Janos, nu vreau să te mai văd, te rog să pleci, chiar acum.

Dar în momentul acela simți cum Janos îi desfăcea fermoarul rochiei negre. Era prea târziu pentru ca ea să se întoarcă. Janos o sărută pe umăr.

– De ce faci asta, Janos? întrebă ea încercând să găsească fermoarul și să-l tragă la loc.

– Pentru că de doi ani nu mă gândesc decât la momentul în care aș putea să-ți ating din nou pielea

albă ca laptele, murmură el, ca și acei pistrui de pe umeri. Ți-am simțit lipsa, Sara. Tot spunându-i aceste vorbe, el o sărută.

Sara simți dintr-o dată că îi dispare voința de a-l respinge, că simțurile ei reacționează la atingerea lui. Luptând cu dorința care pusese stăpânire pe ea, Sara mai făcu un ultim efort de a se elibera.

– Te rog, dă-mi drumul, gemu ea. Te rog, eliberează-mă!

Pentru un moment, Janos o eliberă, dar apoi o prinse de mijloc.

– Să te eliberez? repetă el.

– Da, vreau să mă eliberez de tine, șopti ea. Mâinile ei porniră, în pofida voinței ei, spre umerii lui, și ea îi descheie încet nasturii cămășii.

– De ce, Sara? murmură el luându-și o mână de pe umărul ei de unde rochia începuse să alunece pentru că fermoarul îi era desfăcut. Încet, el o trase în jos.

– Pentru ca să mă pot mărita cu altcineva, zise ea, ridicând și celălalt braț pentru ca el să-i poată scoate rochia.

– Cu cel care tocmai te-a sărutat? întrebă el, încercând să-i descheie cordonul rochiei pe care, cu o mișcare, o lăsă să cadă pe podea.

– Da, răspunse Sara. Acum, când rămăsese doar în lenjeria intimă, ultimele granițe fuseseră înlăturate, Sara simți cum dorința pune stăpânire pe ea. Ce vrei să faci, Janos? întrebă ea înlănțuindu-l cu brațele.

– Voi face dragoste cu tine. Apoi, voi face ce am vrut să fac în dimineața în care m-am întors la Londra, ceea ce ar fi trebuit să fac atunci.

Pentru un moment Sara deveni conștientă de ceea ce se întâmpla și încercă să se elibereze, dar brațele lui se strânseră tot mai tare în jurul ei și Janos o ridică încet, ducând-o spre pat.

– Nu! strigă ea, luptându-se să se elibereze. N-ai înțeles, Glenn m-a cerut de nevastă așa că vreau să mă eliberez, vreau divorțul! Nu vreau să fac dragoste cu tine!

– Ba vrei, Sara, nu mai pretinde că nu vrei; chiar dacă m-ai zgâria pe față nu m-ai împiedica să fac ceea ce doresc. Poți să spui ce vrei, dar vei face dragoste cu mine, Sara, ești a mea...

– Nu sunt! Nu sunt a nici unui bărbat! Nu mă poți avea împotriva voinței mele!

– Desigur, n-o voi face împotriva dorinței tale, dulcea mea Sara. Janos îi cuprinse fața cu palmele lui, și o privi cu ochii lui mari. Dumnezeule, Sara, dacă ai ști

cât de mult am visat la acest moment... Janos o sărută cu violență la început iar ea simți nevoia să-i răspundă la fel. Îi sfâșie cămașa, apoi când între ei nu se mai afla nici o piedică făcură dragoste ca o melodie dulce interpretată de vioară care izbucnește dintre alămuri, printre acordurile pasionale ale violoncelului.

După ce făcură dragoste adormiră, iar spre dimineață Sara se trezi prima și stinse lampa de pe noptieră, observând că era opt fără un sfert, apoi îl privi pe Janos, ascultându-i respirația regulată. Auzi vocea Aurorei, menajera Ceciliei, apoi plânsul lui Paul, copilul acesteia.

Un copil. Gândul acesta îi trecu repede prin minte luminându-i trăsăturile. Își duse mâna la pântece. Se gândi că ar putea rămâne însărcinată, fiindcă nu-și luase măsuri de precauție și se afla într-o perioadă fertilă. Se întoarse și-l privi pe Janos. De data asta el o privea cu ochii larg deschiși. Sara se înfioră amintindu-și cu câtă ușurință cedase dorințelor lui. Dacă va rămâne însărcinată va fi numai vina ei.

– Îți amintești Hanul Fazanului? murmură Janos.

– Dar tu?

– Mi l-am amintit adeseori în nopțile când dormeam într-o cameră de hotel, într-un oraș zgomo-

tos unde concertam. Îmi amintesc că pe malul unui lac am văzut o casă care era de vânzare. Mai ții minte cum am discutat că am putea s-o renovăm?

O, Dumnezeule, ce voia să-i facă acest bărbat? Nu-i voise numai trupul, voia să-i sfâșie și inima. Făcea ceea ce făcuse întotdeauna, se juca cu sentimentele ei, o făcea să creadă că fusese iubită. Dar ea nu mai putea suporta asta.

– Nu, nu-mi amintesc și nici nu vreau s-o fac, zise ea rece, scăpând din brațele lui. Se duse și-și luă capotul din dulap.

– Aș vrea să mai merg acolo, la Lake District, zise el încet.

– Este o zonă în care plouă tot timpul, îi tăie ea cheful, îndreptându-se spre fereastră. Soarele care răsărise deja îi umplu sufletul de bucurie. Era o altă dimineață californiană superbă.

– Mi-ar plăcea să am o casă acolo, la marginea lacului, unde să mă retrag atunci când nu am concerte, nici nu înregistrez.

– Nu i-ar plăcea Magdei Scott.

Janos nu-i răspunse dar ea îl auzi dându-se jos din pat. După ce se îmbrăcă se apropie de ea.

– Trebuie să plec într-o jumătate de oră, să prind avionul de Los Angeles, iar de acolo plec la Mexico City. Tu cât mai rămâi aici, Sara?

– Plec peste două zile.

– După Mexico mă întorc la New York, unde predau la o școală de muzică. Dar aș putea fi la Manchester prin iulie. Am putea merge atunci la Lake District, să vedem dacă s-a vândut casa aceea.

– De ce crezi că te-aș ajuta să-ți cumperi o casă, Janos?

– Pentru că ești soția mea.

– Nu crezi că-mi ceri prea mult, Janos? Consideri că dacă ne-am întâlnit accidental și m-ai făcut să-ți cedez, sunt gata să-mi reiau viața alături de tine, atunci când din întâmplare ne aflăm în aceeași țară? Noaptea trecută n-a schimbat nimic.

– Nu te-am forțat să faci dragoste cu mine, îi spuse Janos printre dinți. Ai vrut să faci asta, la fel de mult ca și mine. Am fost despărțiți atâta vreme.

– Te rog să vorbești doar în numele tău! i-o reteză ea.

– Nu văd de ce ar trebui să-mi cer scuze, zise el exasperat. Nu te-am văzut de doi ani...

– Ai fi putut s-o faci dacă ai fi dorit asta, îi spuse Sara, amintindu-și cât își dorise ca el să se întoarcă în apartamentul lor din Manchester. Știu că ai fost în Anglia de trei ori de la separarea noastră.

– Văd că ești foarte bine informată în privința mișcărilor mele. Dar nu cumva uiți ceva? Acum doi ani mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi, așa că am stat departe de tine. Am și eu mândria mea. Nu ne-am fi întâlnit dacă n-aș fi fost invitat să cânt cu orchestra asta aseară.

– Desigur, pentru tine muzica este întotdeauna pe primul plan. Așa va fi mereu. Oamenii nu prea contează pentru tine... doar atunci când te poți folosi de ei cum ai făcut-o cu mine. Și dacă te-aș ruga acum să nu mai pleci nici la New York, nici la Mexico City, ci să stai cu mine, ai face-o?

– Nici tu n-ai veni cu mine, dacă ți-aș cere-o! Te-ai întoarce la Manchester, să lucrezi în fabrica aia blestemată.

– Îmi place ceea ce fac și mai presus de toate trebuie să-mi câștig existența într-un fel.

– Iar eu sunt obligat să cânt pentru marele public, asta este viața mea.

– Deci, nu mă iubești.

– Și eu încep să realizez că tu nu m-ai iubit niciodată, remarcă el cu amărăciune, după care deschise ușa, o mai privi o dată și-i spuse: la revedere, Sara, și dispăru.

Pentru un moment Sara rămase cu privirile ațintite asupra plajei, urmărind valurile, ascultând zgomotele care răzbăteau din casă, un zgomot de motor, apoi liniștea care se lăsă de parcă ar fi plecat toată lumea. Se luptase cu pornirea de a-l însoți pe Janos la Los Angeles și Mexico City, pentru că asta ar fi făcut-o să scadă în propriii ei ochi. Cedase poftelor lui fizice, dar asta nu era calea spre dragostea adevărată.

O bătaie în ușă o făcu să revină la realitate. Se întoarse plină de speranță, așteptând să vadă ochii lui Janos. Se grăbi să deschidă, dar suferi o cruntă dezamăgire când o văzu pe Cecilia care-i adusese tava cu micul dejun.

– Unde ai dispărut aseară după concert? De ce n-ai venit la petrecerea Myrnei? începură întrebările ei, ca răpăitul unei mitraliere.

– Nu-ți dai seama de ce?

– Ca să-l eviți pe Janos.

– Da, la început din acest motiv. Dar de ce nu mi-ai spus că el va fi solistul concertului? Sara ridică tonul. Cum ai putut fi atât de crudă cu mine?

Noaptea petrecută cu Janos o făcuse să nu-și mai poată controla emoțiile.

– Am fost convinsă că dacă ai fi știut că el este solistul n-ai fi venit la concert. Și nu consider că am fost crudă, ci dimpotrivă, am făcut un gest frumos, am vrut să vă ajut să vă împăcați. L-ai părăsit de doi ani, Sara!

– Nu l-am părăsit de bunăvoie!

– Sara, am citit în privirile tale că-ți lipsește. Aveai acea privire pe care o are o femeie care a pierdut ceva foarte drag, o femeie care a fost iubită iar acum nu mai este și asta o face nesigură pe ea și nefericită. Și Janos era dezamăgit și nefericit când l-am văzut, la Los Angeles. Nu mai era cel pe care l-am cunoscut la Salzburg. Și am mai observat că era sătul de Magda Scott care se tot ținea după el. De asta l-am invitat să stea în casa noastră și i-am dat dormitorul de lângă al tău.

– Mă mir că nu l-ai trimis direct în camera mea; oricum, a dormit aici.

– Nu mai spune! Cecilia zâmbi. Atunci, totul este în ordine, v-ați împăcat? Tu arăți mai bine, chiar dacă ai cearcănele alea sub ochi.

– Cecilia, încetează! Vorbești de parcă satisfacția sexuală ar fi totul în viața unei femei! Și nimic nu merge bine, dacă vrei să știi! Nu s-a schimbat nimic! Sunt tot pe locul doi, femeia cu care se culcă, doar atunci când se întâmplă să se afle în același loc cu ea, femeia cu care s-a însurat ca să poată rămâne în Anglia. El nu mă iubește și nici eu nu mă omor după el. Făcu o pauză apoi întrebă: a plecat, nu-i așa?

– Da, a plecat de un sfert de oră. Am crezut că te-ai dus și tu cu el.

– N-am fost invitată, zise Sara ștergându-și ochii cu dosul palmei.

– O, Sara, ești o proastă și o încăpățânată, oftă Cecilia.

– Am fost proasta care l-a luat de bărbat și care nu se ține acum ca scaiul după el, precum Magda Scott.

– Dar cu Glenn unde ai fost?

– La casa lui din Big Sur. M-a cerut în căsătorie.

– Dumnezeule! exclamă Cecilia. Nu te poți mărita cu el, ești încă soția lui Janos. Ce vei face?

– Voi divorța, decise Sara.

Capitolul 6

– Mă bucur că te văd din nou, bine că ai putut veni!

Ida Williams o întâmpină cu brațele deschise, în holul unuia dintre cele mai mari hoteluri din Manchester.

– Și eu mă bucur că m-ai sunat, Ida. Nu ne-am mai văzut de mult și ți-am simțit lipsa. Ce faci aici? Gareth este cu tine?

– Nu, a plecat de dimineață la Londra. Am făcut un tur al Scoției cu mașina și am văzut Lake District, apoi ne-am despărțit pentru că soțul meu avea concert la Londra. Iar eu m-am gândit să mai rămân, să te întâlnesc. Ce mai faci, Sara?

– Destul de bine, minți ea.

Studiară amândouă meniul și comandară, apoi începură să-și împărtășească noutățile.

– Așa că vacanța noastră din anul acesta a luat sfârșit, conchise Ida. M-am simțit grozav că l-am avut pe Gareth numai pentru mine o perioadă, am vizitat locurile pe care de mult doream să le vedem.

– N-ați luat-o și pe Davina?

– Nu, ea a fost la New York, la Juillard, a luat lecții de vioară. Se va întoarce vineri.

– Probabil a luat ore cu Janos.

– Nu, n-ai auzit de accident?

– Ce accident? repetă Sara simțind că i se înmoaie genunchii. N-am mai auzit nimic despre el de când ne-am întâlnit în California.

– A, deci v-ați mai văzut!

– Da, de curând, dar ce este cu accidentul, te rog, Ida, spune-mi!

– A fost un incendiu puternic în clădirea în care locuia el la New York și Janos a suferit arsuri grave la mâini. Ar fi putut să scape fără probleme dar a ajutat o doamnă în vârstă să iasă din apartamentul ei. Are arsuri grave la ambele mâini.

– O, nu! exclamă Sara pălind. Mâinile lui cele frumoase, expresive, cu degetele lungi cu o flexibilitate deosebită, mâini magice care aveau darul să producă sunete minunate la vioară. O auzi pe Ida cerând ceva unui chelner, apoi se trezi cu un pahar în față, care conținea o licoare gălbuie.

– Sara, te simți mai bine? Îmi pare rău, a fost vina mea că ți-am spus așa dintr-o dată. Am crezut că ai aflat. M-am gândit că ai luat legătura cu el, ești soția lui și aveai dreptul să știi.

– Nu mă mai consider soția lui, murmură Sara, mai sunt căsătorită cu el, dar nu am dreptul să știu dacă a fost rănit, sau altele de genul ăsta. Am depus actele pentru divorț imediat ce m-am întors din California.

– Janos știe?

– Probabil că a fost înștiințat de avocatul meu. Dar unde este acum, în spital? Știi ceva?

– Da, știu, de fapt Gareth l-a vizitat acum două zile. Locuiește la Lake District. Și-a cumpărat o casă acolo.

– Unde, la Millwater?

– Exact. Este o casă veche, trebuie renovată. Când a revenit în Anglia, prin iulie, ne-a spus că vine să cumpere o casă, iar mâinile lui începuseră să se vindece. Mi-am închipuit că va veni la tine mai întâi și că veți merge împreună să cumpărați casa, și tocmai de aceea m-a surprins să-l găsesc singur acolo.

Ida făcu o pauză pentru că li se adusese mâncarea. Ea așteptă plecarea chelnerului, apoi se aplecă peste masă și continuă:

– Eu și Gareth suntem foarte îngrijorați din cauza lui. Nu face nici un efort pentru a încerca să-și recu-

pereze mâinile, cred că n-a mai atins vioara de la accident. De parcă focul ar fi anihilat artistul din el. Spunea că nu-i pasă dacă nu mai cântă niciodată. Eu nu sunt genul de femeie căreia să-i placă să intervină în viața altcuiva, dar de data asta simt că trebuie s-o fac. Altfel lumea va pierde unul dintre cei mai mari muzicieni ai săi. Sara, îți cer prea mult dacă te rog să te duci la el?

Sara se prefăcu ocupată cu mâncarea.

– Nu pot merge, Ida.

– De ce nu? Doar nu sunteți divorțați...

– Știu, dar dacă mă voi duce... Sara se întrerupse brusc. Janos va profita de situație, încheie ea.

– Sara, te cunosc foarte bine și am avut și eu probleme de acest gen, dar nici o căsătorie nu este perfectă. Am tot sperat ca tu și Janos să fiți o excepție.

– Crezi? În ce sens?

– Tu ești calmă, liniștită, sensibilă, cu trăiri interioare puternice, soția perfectă pentru un bărbat pasional și talentat cum este Janos. Esti ancora de care are nevoie în viața lui furtunoasă.

– Ancorele nu au sentimente, pe când eu... șopti Sara. Iar Janos mi-a rănit sentimentele pretinzând că mă iubește, când, de fapt, m-a luat de nevastă pentru că trebuia să se însoare cu cineva, indiferent cu cine.

Ida lăsă tacâmurile pe masă și o privi cu milă.

– Sara, tu ești conștientă de ceea ce spui? De ce ar fi trebuit ca Janos să facă asta?

– Ca să poată rămâne în Anglia. Aranjase să se însoare cu verișoara mea Cecilia, înainte de a veni aici. Iar când a sosit a aflat că ea se măritase.

– Cine ți-a spus despre acest aranjament cu Cecilia? Ea? întrebă Ida.

– Nu. Îți amintești ziua de dinaintea întoarcerii orchestrei de la turneul din Statele Unite? Mai știi că aveai pe atunci o invitată, Elisabeth Herrenhoff?

– Da, îmi amintesc. Ea te-a confundat cu Cecilia, englezoaica despre care i-a spus Janos că a cunoscut-o la Salzburg.

– Exact. Iar Davina mi-a spus că a auzit o discuție între Gareth și Janos, în care soțul tău îi sugera să se căsătorească mai repede pentru a putea rămâne în Anglia ca să cânte cu orchestra.

– Și tu ai crezu prostiile Davinei? Nu știi cât de îndrăgostită a fost de Janos? Sara, cum ai putut să crezi astfel de aiureli?

– N-am vrut s-o cred la început, dar ce mi-a spus ea se cam potrivea cu ceea ce știam eu, ezită Sara un moment. La fel credea și Tom Caldwell, șeful meu. Și el avea foarte mari îndoieli legate de Janos. De fapt totul a pornit de la nesiguranța mea. Nu mi-am putut

închipui că un bărbat talentat ca Janos s-ar putea îndrăgosti cu adevărat de o femeie obișnuită ca mine. Am fost nesigură pe mine, pe dragostea lui, iar el n-a făcut prea mare lucru pentru a mă convinge de contrariu. Chiar și Davina mi-a simțit nesiguranța.

– Dar de ce nu l-ai întrebat pe Janos dacă era ceva adevărat din ce ți-a spus Elisabeth?

– Am făcut-o. L-am întrebat dacă aranjase să se însoare cu Cecilia, iar el n-a negat. Apoi, ne-am certat, iar restul îl știi. Eu m-am întors aici, iar el în Statele Unite.

– Și ai continuat să consideri că Janos nu te-a iubit, oftă Ida exasperată. Te rog ascultă-mă și pe mine, Sara. Janos nu avea nevoie să se însoare cu tine sau cu Cecilia pentru a rămâne aici. A fost acceptat aici pentru că Gareth și alți muzicieni l-au sponsorizat.

– Davina mi-a spus că a auzit discuția dintre Janos și soțul tău, se încăpățână Sara.

– Davina a auzit ce a vrut să audă, sau poate jumătate din adevăr, pe care ți l-a și spus ca să te dezamăgească. Dar atunci când a venit la Londra, Janos ne-a povestit că te-a cunoscut și că vrea să se căsătorească cu tine. Era foarte fericit și abia aștepta să se însoare. Iar Gareth i-a reproșat că nu va lua parte regulat la repetiții până nu se va însura și va duce o

viață normală. Dacă m-ai fi întrebat, dacă mi-ai fi împărtășit suspiciunile tale, ți-aș fi spus ce știu. De ce n-ai făcut-o, de ce m-ai evitat tocmai pe mine, Sara?

– Nu... nu știu. Am crezut că tu știi că ne-am căsătorit de conveniență și ai fost de acord cu asta, mărturisi Sara.

– N-am știut că ești atât de nesigură pe tine, Sara, remarcă Ida. Lași impresia unei femei care știe ce vrea. Dar lipsa de siguranță te-a făcut să te îndoiești de Janos. Nu poți crede că te iubește pentru că tu la rându-ți nu te iubești îndeajuns. Și nu-l iubești pentru că nu știi s-o faci. Cred că nu ți-a arătat nimeni cum s-o faci.

– Nu este adevărat! Eu îl iubesc... mai precis, l-am iubit, murmură Sara. L-am adorat chiar.

– Și ai încetat să-l iubești când ai văzut că nu este uman deloc! completă Ida.

– Ida, vrei să-mi dai adresa lui?

– Casa este în Milldale, aproape de Millwater. Se numește Millhouse. Rămâne la latitudinea ta dacă te vei duce sau nu la el. Dacă vrei să-i vorbești va trebui să te duci la Janos, Sara, pentru că el nu va mai încerca vreodată să ia legătura cu tine. Este mult prea mându, prea mândru, și tu l-ai jignit prea tare respingându-l de două ori.

Următoarele zile și nopți Sara recapitulă ce-i spusese Janos înainte de căsătorie, în timpul certei de la Londra, la întâlnirea din California, și ajunse la concluzia că se grăbise să afirme că Janos se însurase cu ea din interes.

Își recunoscu purtarea prostească, mare pare din gelozie, puse în balanță elementele pro și contra Janos. Simțea nevoia să zboare spre el, să-și recunoască greșelile și să reia totul de la capăt. Dar apoi încercă să-și imagineze cum va reacționa el la vederea ei. Dacă îi refuza scuzele? Dacă o respingea? Nu era mai bine să uite ce-i spusese Ida și să continue divorțul?

Zilele și nopțile de chin o obosiră și-i afectară munca. Bău prea multă cafea și începu să-și piardă cumpătul din nimic.

– Ce se întâmplă cu tine, Sara? o întrebă Tom. Primesc tot felul de reclamații de la subordonații tăi. Tot mai ai probleme familiale?

– Și ce dacă am? Nu este treaba ta.

– Îți afectează munca și felul în care lucrezi cu oamenii. Evans s-a plâns că ai schimbat de trei ori tiparele și combinațiile de culori. Am pierdut timp și bani din cauza asta.

– Atunci, poate că nu sunt bună pentru ceea ce fac, sări ea.

– Ce înseamnă asta, Sara?

– Că voi demisiona. Un pic surprinsă de propriile-i vorbe, recunoscând totuși că aceste gânduri fuseseră în mintea ei de când se întorsese din California, Sara luă o foaie de hârtie pe care o puse în servietă.

– Nu acum, Sara.

– Ba chiar de acum. Voi scrie o scrisoare de demisie pe care o voi pune la poștă mâine.

– Sara, nu te grăbi să iei decizii pripite. Știi ce se întâmplă când te bazezi pe primul impuls. La fel ai făcut și cu Vaszary. Iar acum, cred că regreți. Dacă aș fi avut cum să te opresc să-l iei cu tine la Stonethwaite, nu te-ai mai afla în încurcătura de acum.

– Dacă tot vrei să te învinuiești pentru ceva, poți s-o faci pentru că ai fost suspicios în privința lui și mi-ai transmis și mie asta. Iar eu am făcut greșeala de a te asculta pe tine și pe alții, și nu inima mea.

– Sara, nu poți pleca așa. Vei pierde salariul pe o lună, protestă Tom ținându-se după ea.

– Nu-mi pasă, de mult timp vreau să plec de aici. Voi deschide propria-mi afacere.

– O să mori de foame, Sara, nu ai destulă experiență pentru a te lansa în afaceri.

– Poate o să plec undeva unde să mă lansez în afaceri și să am succes, i-o întoarse Sara mai hotărâtă ca oricând.

– Unde?
– În California. La revedere, Tom.

*
* *

Sara își simți inima ridicol de ușoară. Porni motorul mașinii și se uită la ceas. Era ora două treizeci. Nu voia să se întoarcă în apartamentul ei unde să simtă aceleași îndoieli, și o luă spre Stonethwaite, gândindu-se că s-ar putea pierde undeva prin vreun sătuc uitat de vreme, în ținutul lacurilor.

O luă spre Preston, apoi spre Lancaster și Kendal și găsi drumul care o lua spre Millwater, pe care mersese cu Janos cu trei ani în urmă. Trecu pe lângă Hanul Fazanului. Începu tocmai atunci o ploaie dar fu una de scurtă durată iar soarele se ivi din nou dintre norii cenușii. O apucă pe un drum plin de verdeață unde un lac mic strălucea în lumina soarelui. Sara văzu o casă veche aflată printre ulmi, parcă mașina în fața ei și rămase o vreme uitându-se la mușchiul care-i acoperea pereții. Era surprinsă că Janos cumpărase casa asta, nu pentru că n-ar fi avut bani, căci era sigură că în ultimii ani câștigase destul de bine, ci pentru că era sigură că se vânduse cu mult timp în urmă. Văzu și

o mașină parcată în fața a ceea ce cândva fusese un hambar, probabil. Sună la sonerie. Nu răspunse nimeni așa că deschise și intră.

Bucătăria era într-o dezordine de nedescris judecând după maldărul de vase nespălate de câteva zile. Inima i se strânse; dacă Janos era bolnav și nu se putea hrăni?

– Ei, este cineva acasă? strigă ea.

Intră în prima încăpere care, spre surprinderea ei, era proaspăt zugrăvită și avea mobilă nouă. Trecu într-o altă încăpere, care era în curs de renovare, mirosea puternic a vopsea și pe podea se mai aflau încă ziare întinse. Sara urcă scările. Deodată se opri pentru că se auzea un zgomot făcut de cineva care folosea o pensulă.

– Janos! strigă ea. Unde ești?

Zgomotul încet.

– Cine e? se auzi vocea lui Janos.

– Eu... Sara.

– Cine?

– Sara. Ea se îndreptă spre locul de unde se auzea vocea lui Janos și vru să deschidă ușa. Dar nu putu s-o deschidă pentru că în dreptul ușii se afla ceva.

– Așteaptă! zise Janos, care începu să înjure în ungurește, apoi se auzi ceva care căzu la podea și se sparse.

– Ce s-a întâmplat?

Speriată, Sara forță ușa împingând scara de aluminiu. Îl văzu pe Janos uitându-se la vopseaua răsturnată în mijlocul încăperii. Era plin de vopsea și pe păr și pe haine. În mâini avea mănuși de cauciuc.

– Ce faci aici, Janos? șopti ea.

– Tocmai vopseam tavanul iar tu ai împins ușa și scara s-a mișcat, făcându-mă să-mi pierd echilibrul și să cad, zise el ridicându-se. Nu puteai să aștepți să cobor și să-ți deschid eu ușa?

– De unde să știu ce făceai acolo? Nu te-am găsit la parter și mi-am imaginat că ești bolnav și stai în pat. Nu știam că te-ai apucat de vopsit.

– Nu mă prea pricep dar am început să învăț.

– Și vrei să vopsești singur toată casa?! exclamă Sara. Era uimită, căci în tot timpul în care fuseseră împreună el nu-și manifestase dorința să facă ceva practic.

– Mi se pare sau ești un pic sarcastică? Crezi că nu sunt capabil?

– Nu, zise ea. Mă surprinde, asta-i tot. De fapt voiam să spun că este prea multă muncă pentru o singură persoană.

– Am și un ajutor. Fratele lui George Kent este constructor, iar el și echipa lui au făcut partea mai grea a

muncii, au refăcut tavanele, izolația și încălzirea. Săptămâna asta și-au luat un mic concediu și m-am gândit să continuu eu. Asta ca să mai pierd timpul. Dar tu de unde ai aflat că sunt aici?

– Ida Williams mi-a spus.

– La naiba cu femeia asta!

– Nu cred că este cazul să spui astfel de vorbe!

– Am rugat-o să nu spună nimănui! Nici măcar ție!

– De ce nu? De ce n-ai vrut să știu că ești aici? Sara se gândi că oricum nu se aștepta să fie primită cu brațele deschise. Contrar celor spuse de Ida, lui Janos părea că-i merge foarte bine, iar mâinile și le folosea ca înainte.

– Am vrut ca acest loc să fie ținut secret până va arăta cum trebuie pentru a putea fi locuit. Abia atunci puteam să fac invitații.

– În acest caz, te rog să mă ierți mai ales că am venit pe neanunțate, replică Sara plină de mândrie rănită și mânie, apoi se răsuci pe călcâie și porni în jos pe scări, furioasă că se pusese singură într-o situație neplăcută. Renunțase la mândria și ambiția personală iar Janos n-o voia.

În timp ce ea cobora scările se auzi un zgomot puternic venind de undeva de sus, apoi vocea lui Janos care-i strigă:

– Nu poți să pleci așa. Ușa este încuiată, nu pot decât eu s-o deschid.

Orbită de furie, Sara se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe Janos blocându-i drumul.

– Te rog să mă lași să trec, zise ea fără a-l privi.

– Nu, dacă nu-mi spui de ce ai venit aici.

– Mergeam spre Stonethwaite să-mi vizitez mătușa și fiind o zi atât de frumoasă mi-am spus că ar fi bine să văd cum arată aceste locuri vara, spuse ea fără a-l privi. Ida mi-a spus despre accidentul tău și am...

– Ai venit să vezi dacă este adevărat, zise el pe un ton sarcastic, apoi ridică mâinile și începu să-și scoată mănușile una câte una după care-i întinse mâinile. Bucură-te de ceea ce vezi, Sara.

Mâinile lui arătau îngrozitor, erau pline de cicatrice, de cusături. Sara simți că va leșina. Își acoperi fața cu mâinile.

– Cum ai putut? șopti ea. Cum ai putut să-ți faci asta, Janos?

– Nu puteam să las bătrâna să moară, trebuia s-o scot de acolo. Sara, sper că n-o să leșini, nu?

– Încerc să fiu tare. Mi-ai putea aduce un pahar cu apă?

Janos o prinse de umeri, dar fu o atingere impersonală. O duse în bucătărie și o așeză pe un scaun. Sara simți dintr-o dată dorința de a dormi.

– Uite, bea asta, zise Janos întinzându-i paharul.

Sara îl luă, bău jumătate din conținutul lui, apoi începu să se uite împrejur la pereții și tavanul pe care vopseaua începuse să se scorojească, la podeaua murdară și dulapurile care abia se mai țineau.

– Nu arată prea bine locul ăsta, zise ea.

– Așa este. Dar într-o zi va fi cu totul altfel.

– Dar până atunci cum poți trăi în mizeria asta?

– Nu locuiesc aici, ci la Hanul Fazanului. Vin zilnic aici și mai renovez câte ceva.

Sara continua să-i privească mâinile.

– Crezi că vei mai putea să cânți la vioară?

– Numai Dumnezeu știe. Acum, Sara, ai mai vrea să vezi sau să știi altceva?

Ida avusese dreptate, se gândi ea. Mândria lui era un zid prea înalt pentru a putea fi escaladat. Janos nu mai era dispus să ierte, nu mai simțea nimic pentru ea; fusese o greșeală să vină aici.

– Nu, Janos, voi pleca imediat.

Sara se îndreptă spre ușă, făcu un pas afară apoi se întoarse de parcă și-ar fi amintit ceva. Janos era în urma ei, iar când îl văzu în lumina soarelui, ea remarcă ridurile adânci pe care suferința le săpase pe figura lui. Iar ochii îi erau reci și triști, el o privea dar parcă n-o vedea, se uita la ea ca la cineva care îi era indiferent.

– Mai dorești ceva, Sara? o întrebă el politicos.

– Am înaintat actele de divorț, Janos. Ai primit înștiințarea?

– Da.

– Dar n-ai răspuns.

– Poate o s-o fac. Acum, te rog să mă scuzi, aș vrea să curăț vopseaua vărsată.

El intră înapoi în casă și trânti ușa.

Timp de câteva secunde Sara rămase privind la pereții coșcoviți. Ar fi trebuit să se supere pe el pentru felul în care o tratase dar, nu putea. Se simțea înfrântă pentru că Janos se comportase total diferit de cum și-ar fi imaginat ea. Nu încercase s-o mai seducă cu vorbe, fusese rece și detașat.

Se îndreptă spre mașină. Unde era mai bine să se ducă acum? La Stonethwaite? Folosise o scuză foarte ieftină, și sperase că el îi va cere să rămână. Mai sperase că o va implora să renunțe la divorț. Dar Janos nu făcuse nimic din toate acestea iar acum ea nu mai știa ce era de făcut. Se îndreptă spre Hanul Fazanului. Erau câteva mașini parcate la intrare și ea își imagină că și nu va mai găsi nici o cameră liberă. Doar dacă...

Ideea care-i venise o luă prin surprindere pentru că nu era obișnuită să procedeze astfel. Era o idee foarte îndrăzneață dar și foarte feminină și des uzitată de

femeile pe care le disprețuia când o foloseau. Poate era singura cale prin care putea înfrânge mândria lui Janos.

Se afla la Kendal când luă o hotărâre. Opri mașina într-o parcare și intră într-un magazin cu lenjerie de damă.

Cumpără o cămașă de noapte cochetă din nylon negru și se întoarse spre Hanul Fazanului.

Observă că se făcuseră schimbări. Era mai mare acum, avea o sufragerie largă și un hol spațios, frumos decorat. Îl găsi pe George Kent la bar, iar el și-o aminti imediat.

– În sfârșit ai venit după soțiorul tău! Eu și Maggie ne tot întrebam când o să apari!

– Este aici?

– Nu, s-a dus acasă, dar se întoarce pe înserat.

– Aș vrea să mă duc în camera lui, să-mi las lucrurile acolo, și să rămân peste noapte.

– Foarte bine, fetițo! Ceva de mâncare vrei?

– Da, sunt foarte obosită și aș vrea să mănânc ceva ușor...

– Cel mai bine ar fi să te duci să vorbești cu Maggie. O să se bucure să te vadă. Este cam îngrijorată pentru soțul tău. Nu i se pare normal ca el să stea aici așa cum este, iar tu la Manchester. Ei, dar ea nu înțelege căsătoriile moderne.

Imediat ce Sara intră în bucătărie, Maggie o luă în primire:

– Bine că te-ai gândit să vii, fetițo! Ai venit să rămâi?

– În seara asta da. Aș vrea să mă duc în camera soțului meu, mă simt cam obosită.

– Ești cam palidă. Vino să te conduc eu acolo. I-am dat o cameră mai mare domnului Cranston. Știe că ai venit?

– Nu știe că am venit să și rămân, zise ea evaziv și ar fi bine dacă nu i-ai spune nimic, vreau să-i fac o surpriză.

– Bine, nu-i spun nimic, zise Maggie. Sara deschise și intră.

– Să vezi ce treabă bună a făcut George, zise femeia. A izolat pereții și acoperișul, a instalat și o baie aici. Acum, spune-mi, ce vrei să mănânci? După ce despachetezi vino la bucătărie și alege ceva de pe acolo. Ai cam slăbit. Cred că muncești prea mult. Ar trebui să ai puțină grijă și de bărbatul ăsta al tău. Are nevoie de cineva care să-l îngrijească, crede-mă.

După ce mâncă ceva Sara se întoarse, făcu duș și observă că deși se întunecase de-a binelea, Janos nu se întorsese. Se privi în oglindă și observă că gura ei avea colțurile lăsate, ca la un om dezamăgit. Încercă să zâmbească dar nu reuși decât o grimasă și renunță la a se

mai privi. Încercă să citească. După jumătate de oră începu să moțăie. Era ora nouă și jumătate. Janos trebuia să sosească. Dar nu fu așa. Simțind că somnul îi dădea târcoale, Sara stinse lumina. Nu-și dădea seama de ce se simțea atât de obosită. Nu era posibil ca dragostea pentru el s-o facă să se simtă atât de epuizată. O cuprinse somnul.

Se făcea că era din nou la concertul din California, alături de Glenn Bixman. Deschise ochii mari, așteptându-se să se găsească în auditoriul universității din California, privind la bărbatul înalt, elegant de pe scenă.

Sara clipi de câteva ori, auzind muzica. Era dimineață și Janos chiar cânta la vioară. Se ridică în pat. Observă că perna de alături fusese folosită în timpul nopții. Se uită la cămașa neagră de noapte cu care era îmbrăcată. Ce se întâmplase? Nu-și amintea nimic.

– O, Janos, ce s-a întâmplat? Spune-mi! îl imploră ea.

Janos se opri din cântat și se întoarse s-o privească.

– Când să se întâmple, Sara? o întrebă el rece, așezând cu grijă vioara pe masa cea mică din încăpere. Pe frunte avea mici broboane de sudoare, semn că făcuse un mare efort. Se apropie de ea și privi curios cămașa ei de noapte.

– Noaptea trecută, șopti ea. Dacă ar fi făcut dragoste ea și-ar fi amintit cu siguranță. N-ar mai fi fost atât de încordată și, surprinzător, foarte timidă.

– Nu știu despre ce vorbești, Sara. Când am venit să mă culc, tu dormeai deja. Nu te-am mai trezit ca să te întreb ce cauți aici. Așa că o s-o fac acum. Ce cauți în patul meu, Sara, astfel îmbrăcată?

– Am venit să... să vorbim, m-am gândit să te aștept aici, murmură ea evitându-i privirea. Dar a durat mult până ai venit și cred că am adormit.

– Dacă aș fi știut că sunt așteptat, aș fi venit mai devreme, zise el cu o oarecare blândețe, aplecându-se spre ea. Dar tu nu crezi ce-ți spun. N-ai crezut niciodată. O, Doamne, de ce mă mai obosesc să încerc să...

Janos se îndreptă spre un dulap din care scoase o cămașă, apoi trânti sertarul cu violență.

Mușcându-și buzele, neștiind ce să facă, Sara îl urmări cum o îmbrăca, cu gesturi violente, părând că vrea s-o rupă.

Ea se trezi cum coboară dintr-o dată din pat și se află în fața lui, înaltă și slabă, cu pielea provocator de albă comparativ cu negrul cămășii, cu soarele strălucindu-i în păr din fereastra de la spatele ei.

– Te cred, Janos. Acum te cred, șopti ea. O vreme n-am putut...

– Nici n-ai avut încredere în mine...

– Este adevărat, șopti ea.

– Nici nu m-ai iubit...

– Asta nu-i adevărat! Te-am iubit de cum te-am văzut, dar n-am crezut că mă iubești și tu așa cum aș fi vrut să fiu iubită. Aș fi vrut să fiu pe primul plan în inima ta, înaintea muzicii... dar tu, Janos, mai ai încă magie în aceste două mâini... murmură ea lipindu-se de trupul lui. Am auzit această magie chiar acum. Mi-aș dori s-o și simt. Atinge-mă, Janos, fă-mă să te simt din nou...

Dar Janos nu făcu nici o mișcare, iar brațele întinse ale Sarei căzură neputincioase. Dar deodată el o prinse în brațe și o strânse la piept. Îi sfâșie dintr-o singură mișcare cămașa de noapte, dar ea nu regretă distrugerea ei nici o clipă. Acum, nu mai voia decât să-l convingă că îl iubea și îl dorea. Trecu împreună cu el în lumea dragostei, departe de problemele lumești, de dureri.

– Faptul că ai venit la mine din proprie inițiativă înseamnă că ai încredere în mine? șopti Janos.

– Da, Janos, zise ea recunoscându-și greșelile, și-i explică de ce nu avusese încredere în el. Dacă mi-ai fi spus că ai fost acceptat ca imigrant n-aș fi crezut niciodată ce mi-au spus Tom sau Davina.

– Ți-am spus că am actele în ordine, Sara, dar tu tot ai fost bănuitoare și asta m-a afectat.

– Și nici n-ai negat vreodată că stabiliseși cu Cecilia să vă căsătoriți...

– Este adevărat, dar trebuia să mă întâlnesc cu ea mai întâi pentru a anula această înțelegere...

– Pretinzând că te-ai îndrăgostit de mine...

– Dacă m-ai fi ascultat cu atenție ai fi reținut că m-am îndrăgostit de tine din dimineața în care m-am trezit în apartamentul tău... Iar acum, mă îndrăgostesc a treia oară de tine.

– Când a fost cea de-a doua?

– Când te-am văzut în public, la concertul meu.

– Chiar m-ai văzut?

– Oarecum, căci Cecilia îmi spusese unde te vei afla. Am venit acasă la Cecilia pentru a ne relua viața împreună, dar tu erai prea implicată în relația cu acel admirator al tău. Așa că ne-am despărțit din nou. Iar eu am cântat acea Serenadă pentru Sara, sperând că vei înțelege dragostea mea. Iar acum, probabil te vei întoarce la slujba ta din Manchester.

– Nu mai am slujbă, Janos, am demisionat ieri.

– Și ce vei face acum?

– Voi rămâne aici cu tine, să te ajut cu casa. Vom vopsi și face curățenie împreună.

– Dar nu numai atât, iubita mea. Ne vom plimba prin pădure, vom urca pe munte... vom descoperi aceste locuri împreună și, mai ales, vom face dragoste.

– Iar eu voi deveni o pisăloagă care te va bate la cap tot timpul să reiei repetițiile până vei cânta din nou ca un înger. Iar când vei fi recuperat complet, te voi însoți la toate concertele căci m-am săturat să rămân singură, fără tine. Sunt liberă acum să fac ce vreau, să fiu cu tine... dacă și tu vrei asta, zise ea ascunzându-și fața la pieptul lui.

– Asta-mi doresc cel mai mult, zise Janos, iar ea-și ridică privirea spre el.

– Ești sigur?

– Foarte sigur, Sara. Știi, de când am avut acel accident, am avut foarte mult timp să mă gândesc la tine... și la mine și am ajuns la concluzia că deși muzica este viața mea, nu este mai importantă decât iubirea noastră. Tu ești pe primul plan, iubita mea. Janos o trase spre el. Sara, te iubesc foarte mult și aș vrea să mai dăm o șansă iubirii noastre, să avem o viață împreună. Și copii, sper, adăugă el.

– Asta mi-aș dori și eu, spuse Sara, convinsă că rănile provocate de moartea Evei și a copilului se vindecaseră. Și în timp ce buzele lor se uniră într-un sărut, Sara se întrebă dacă nu cumva acea senzație ciudată de rău pe care o simțea mereu nu însemna că rămăsese însărcinată atunci, în California...

Dar va avea destul timp să discute cu Janos despre asta. Va avea tot timpul din lume acum, când erau din nou împreună.

Sfârșit